

บทนำ

ห้องสมุดในคฤหาสน์เนียโต โรอา (Nieto Roa) ไหญโตโออา
จนทำให้ขวัญชีวาที่เพิ่งเดินทางประตู่เข้าไปดูเล็กกระจ้อยร่อยในพริบตา
ไม่ต่างกับ ‘แจ๊ค’ ในนิทานเรื่อง *แจ๊คผู้ขายยักษ์*

เธอเข้ามาในห้องสมุดแห่งนี้บ่อยครั้งไม่ถ้วน แต่ไม่เคยตื่นตาตื่นใจ
เมื่อเห็นความอลังการเลยสักครั้ง ด้วยไม่ได้มีแค่หนังสือ ตำราวิชาการ
สารานุกรม หรือนิทานปรัมปราเท่านั้น แต่ยังมีซิดีเป็นพะเรอเกวียน ซึ่ง
ถือว่าเป็นแหล่งสะสมซิดีภาพยนตร์ตั้งแต่สมัยแรกๆ ของเจ้าของคฤหาสน์
ก็ว่าได้

เด็กหญิงวัยสิบสามปีหันรีหันขวางอย่างขังใจว่าวันนี้จะเลือกอ่าน
เทพนิยายของชาติไหนดี แล้วสายตาที่สะดุดกับสมุดปกแข็งสีน้ำตาลที่
หล่นอยู่บนพื้น ปกหน้าปกด้วยดินทองสวยงามเป็นภาษาสเปนแปลว่า
บันทึกรัก

ขวัญชีวาก็มกเก็บโดยไม่ลังเล ตั้งใจจะนำไปวางบนชั้นหนังสือที่มี
ช่องว่างพอให้เสียบเข้าไปได้ แต่จังหวะที่กำลังเขย่งเท้า ซิดีที่สอดอยู่ใน

สมุดเล่มนั้นก็ตกลงพื้น เธอหยิบขึ้นมาพินิจอย่างสนใจ ด้านหน้าซีดีสกรีนเป็นภาพผู้หญิงใบหน้าสวย เหนือภาพขึ้นไปเป็นข้อความภาษาอังกฤษแปลได้ว่า บันทึกแห่งรัก

เด็กหญิงขมวดคิ้ว เธอเปิดอ่านเนื้อหาในสมุด แล้วลายมือหวัดเกมบรรจงซึ่งเป็นภาษาที่เธอคุ้นตาเป็นอย่างดี...ภาษาไทย ก็ปรากฏลู่สายตา

ชีวิตคนเราเป็นสิ่งที่ยากจะคาดฝัน นาทีหนึ่งอยู่ในสังคมและประเทศที่คุ้นเคย แต่อีกนาทีกลับมาโผล่อีกซีกโลกหนึ่ง ถ้าจะเรียกว่าข้ามน้ำข้ามทะเลมาอยู่ในประเทศที่ไม่คุ้นเคยก็คงไม่ผิดนัก ความแปลกใหม่ของผู้คน สถานที่ และสภาพแวดล้อมรอบตัวเคยทำให้ฉันอยากเรียนรู้ ค้นหา และเอาชนะ ด้วยจุดหมายประการเดียวคือ เพื่อบานาคติที่ดีกว่าในวันข้างหน้า

ที่ว่าวันนี้ ความเชื่อมั่นนั้นเริ่มสั่นคลอน เพราะอะไรนะเธอ...

ฉันเคยวาดฝันว่าเขาจะเป็นที่พึงได้ แนนอนเขาเคยเป็นแน่ จนกระทั่งได้มาอยู่ในโลกแปลกใหม่แห่งนี้...บราซิล ทำให้ฉันค้นพบว่า ภาพความสวยงามที่เห็นจากหน้านั้น แท้จริงเป็นแค่สิ่งลวงตา เขาไม่ได้น่ารักอย่างที่ฉันเห็นในครั้งแรก ไม่ใช่คนขี้เล่น ร่าเริง อย่างที่ฉันเคยพบ ตรงกันข้ามเขาเป็นผู้ชายเย็นชา เคร่งขรึม และขำงาน ชนิดที่เรียกว่าถ้าให้เลือกระหว่าง 'ผู้หญิง' กับ 'งาน' เขาคงเลือกงานอย่างไม่ลังเล

เขาทำงานหามรุ่งหามค่ำ ไม่สนใจฉัน หรือเรียกว่าไม่สนใจเมีย วันหยุดสุดสัปดาห์ซึ่งนานๆ ทีจะหาโอกาสได้ เขากลับเองมาทำด้วย เขาประชุมกับลูกน้องผ่านอินเทอร์เนตตลอดเวลา คอยตอบอีเมลและตอบข้อความของลูกค้าในโทรศัพท์มือถือ ใช่ว่าฉันเข้าใจ เขาเป็นเจ้าของบริษัทภาพยนตร์และสิ่งพิมพ์ซึ่งมีสำนักงานอยู่ทั่วลาตินอเมริกาและในอเมริกา จึงต้องประชุมกับลูกน้องที่อยู่ตามสำนักงานต่างๆ แต่สิ่งที่ฉันไม่เข้าใจก็คือ ทำไมเขาเห็นงานสำคัญกว่าความสุขส่วนตัว

เขามักตอบฉันว่า ความสุขของเขาคือการได้ทำงานที่เขารัก

เรื่องบ้านยังไม่ร้ายเท่าเรื่องผู้หญิงที่มาติดพัน ฉันเข้าใจ...เขาเป็นผู้ชายรวยหล่อ ยังหนุ่มยังแน่น แถมหน้าที่การงานดี แนนอนต้องดีแน่ เพราะเป็นถึงเจ้าของบริษัทที่มีสำนักงานอยู่ตามประเทศต่างๆ ถึงหกประเทศ จึงมีผู้หญิงมาชอบพอมากมาย แต่ปัญหาคือ ทำไมเขาปล่อยให้ผู้หญิงเหล่านั้นมาระรานฉัน แถมยังเชื่อเพื่อนซี้ปดมดเท็จมากกว่าฉัน

หรือว่าเพราะฉันเป็นเด็กพลัดถิ่น ไม่มีความรู้ แถมยังมาอยู่แปลกที่แปลกทาง พูดคนละภาษา หน้าตาก็ยังแปลกตาสำหรับคนบ้านเขา เขาจึงเชื่อเพื่อนมากกว่า

ฉันเริ่มสงสัยว่า...หรือบางทีฉันอาจคิดผิดที่เลือกตามเขามาอยู่ไกลถึง 'เซาเปาลู'

ขวัญชีวาแงหน้าขึ้นและขมวดคิ้วมุ่น เธอเข้าใจแล้วว่าสมุดเล่มนี้คือไต่อาธิของใครบางคนนั่นเอง แต่ไม่เข้าใจเกี่ยวกับตัวอักษรที่ผ่านตา ไม่ใช่เธอเป็นลูกครึ่งจึงอ่านภาษาไทยหกรอกนะ ไม่ใช่ด้วยเหตุผลนั้นแน่... เพราะแม้จะเรียนโรงเรียนนานาชาติมาโดยตลอด แต่เมื่ออยู่บ้านเธอก็สื่อสารกับมารดาเป็นภาษาไทย เพราะฉะนั้นเธอจึงมั่นใจว่าภาษาไทยของตนใช้การได้ดี แต่ไม่เข้าใจนัยที่ซ่อนอยู่ในตัวอักษรแต่ละบรรทัดต่างหาก ราวกับว่าคนเขียนเขียนด้วยความอัดอั้นตันใจ และไม่ค่อยมีความสุขนัก

เด็กหญิงเปิดไต่อาธิดูหน้าต่อๆ ไป แล้วตัวอักษรภาษาสเปนก็สะดุดตา...ราวกับเป็นการเขียนตอบโต้กัน

‘หรือว่าเจ้าของลายมือภาษาสเปนตั้งใจเขียนโต้กับเจ้าของลายมือภาษาไทยด้านหน้า’ ขวัญชีวาถามตัวเองในใจ และลองจินตนาการว่าคนที่ตอบเป็นผู้ชาย

เพิ่งเข้าใจความรู้สึกหลังคุณจากไปแล้ว...

เข้าใจแล้วว่าความรู้สึกโหวงๆ ยามไม่เห็นคุณ เหมือนขาดอะไรบางอย่าง...นั่นเรียกว่า 'รัก' แต่กว่าจะฉกคิดได้ ทุกอย่างก็สายเกินไป เพราะคุณหนีไปไกลแสนไกลแล้ว

ไม่มีคุณ...ผมเหงา เคว้งคว้าง ราวกับชีวิตส่วนหนึ่งขาดหายไป...เดาว่ามันคงโอบบินไปกับคุณ

อาจซ้ากลับไป แต่สักวันหนึ่ง ผมหวังว่าคุณจะได้รับความจริง ความจริงที่ว่า 'ผมรักคุณ' ผมคิดว่าจะสร้างอนุสรณ์ให้แก่ความรักของเรา...นั่นจึงเป็นที่มาของ 'The Book of Love' ทุกคำตอบอยู่ในสมุดเล่มนี้ และแน่นอนอยู่ในภาพยนตร์ที่กำลังจะสร้างขึ้นด้วย...เพื่อคุณ
รอนะ...อีกไม่นานเราคงได้เจอกัน

ยิ่งอ่านเด็กหญิงยิ่งสับสน เธอไม่ได้อ่านทุกหน้า ด้วยความอยากรู้ อยากเห็นมีมากกว่า ขวัญชีวาเชื่อว่าซิดีที่อยู่ในไดอะรีคงเป็นภาพยนตร์ซึ่งหนุ่มผู้บันทึกด้วยภาษาสเปนพูดถึง และแน่นอนว่าน่าจะเป็นคำตอบของเรื่องที่เธออยากรู้เป็นอย่างดี

ขวัญชีวาไม่ลังเล เธอเดินถือซิดีไปสอดในเครื่องเล่นซิดีที่วางเสมือนเครื่องประดับในห้องสมุดแห่งนี้ แล้วถอยมานั่งบนโซฟาและตั้งอกตั้งใจดู

จากนั้นฉากและเหตุการณ์ที่ปรากฏบนจอก็สะกดสายตาเด็กหญิงไว้สิบสามปี...

๑

นนิยาวิ่งลงมาจากบันไดบ้านล้งวาลด้วยกิริยาเร่งร่า รวากับมัจฉา
น้อยๆ ได้นำน้ำใหม่ เครื่องแบบนักเรียนไฮสกูลใหม่เอี่ยมเสริมให้เจ้าตัวดูสาว
เกินวัย เมื่อมาถึงโต๊ะอาหารซึ่งบุพการีทั้งสองกำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์
รออยู่ เด็กสาวก็ชูโอเพตขึ้นพลางร้องอย่างดีใจ

“แม่ซื้อโอเพตรุ่นใหม่มั้ให้สองด้วย ตอนแกะออกจากกล่องเมื่อเช้า
ดีใจดีใจ เทบกกรีตสลับ ขอขอบคุณมากนะคะ เพื่อนๆ ต้องอิจฉาแน่ ยอดไป
เลย คราวนี้สองจะได้มีอะไรให้เพื่อนๆ เป็นฝ่ายกรี๊ดบ้าง เปิดเทอมมาสาม
อาทิตย์ สองฟังแต่ข่าวดีของเพื่อนๆ จนแทบอ้วกแตกอยู่แล้ว เดี่ยวคนนี้
ไปเรียนซัมเมอร์ที่สวิตเซอร์แลนด์ คนนั้นได้รถโฟล์กปายแดงเป็นของขวัญ
ขึ้นเกรดสิบ คนโน้นก็ไปชอปปิงที่เมืองนอก”

เด็กสาวพูดแล้วย่นจมูกอย่างไม่ชอบใจนัก แต่ด้วยวัยและหน้าตา
จิ้มลิ้มพริ้มเพรา โดยเฉพาะในสายตาของคนเป็นบิดามารดาแล้ว ยิ่งมอง
ว่าเป็นกิริยาที่น่ารักน่าเอ็นดูที่สุด

“แน่นอนลูก ใครๆ ต้องอิจฉาลูกของแม่แน่ เพราะโอเพตรุ่นนี้

ยังไม่วางขายในเมืองไทย แม่ต้องสั่งให้เพื่อนที่อเมริกาซื้อมาให้” คนเป็นมารดาเสริมอย่างภาคภูมิใจแล้วส่งยิ้มหวานให้ รอยยิ้มนั้นแผ่ไปถึงเด็กสาวร่างบอบบางที่เพ็งชอยทำเอี๊ยๆ ตามหลังนวิยาลงมา มารดามองอย่างประหลาดใจ เมื่อเห็นลูกสาวคนโตสวมเครื่องแบบเช่นกัน

“อ้าว...หนึ่ง วันนี้ไปเรียนด้วยเหรอ แม่คิดว่าจะหยุดพักอยู่บ้านเสียอีก เห็นล้มบอกว่าคุณปวดหัว ครั้นเนื้อครั้นตัว”

“ไม่ได้หยุดค่ะ กินยาแล้วคงไม่เป็นไร หนึ่งไม่อยากจะหยุด เพราะเพิ่งเปิดเรียนใหม่ เดี่ยวเรียนตามเพื่อนไม่ทัน” นวินดาบอกเหตุผลแล้วนั่งลงข้างบิดา ซึ่งฝ่ายนั้นพับหนังสือพิมพ์ลงเผยหน้าถาม

“ถึงว่า...ดูหงอยๆ เพราะไม่สบายนี่เอง” คนเป็นบิดาเปรยพลงยื่นมือไปอังหน้าผากบุตรสาว

เขาสังเกตกิริยาของลูกสาวเงิบๆ เข้านั้นนวินดาดูเงิบขมึนผิดกับทุกวัน แต่จะคิดอย่างนั้นก็คงไม่ถูกต้องนัก เขาจึงรีบแก้ความคิดใหม่... ปกติลูกสาวคนโตก็เงิบขมึนเป็นนิสัยอยู่แล้ว แต่เขานี้ดูขมึนกว่าทุกวันเท่านั้นเอง

เขาชินกับความเคร่งขมึนของลูกสาวคนโตมาหลายปีแล้ว โดยไม่ทันสังเกตว่านวินดาเปลี่ยนจากเด็กสาวร่างเป็นสาวเคร่งขมึนติดจะเก็บตัวตั้งแต่เมื่อไร รู้ตัวอีกทีเขาก็คุ้นเคยกับบุคลิกนั้นเรียบร้อยแล้ว วันไหนนวินดาสาวร่างแบบนวิยาผดผิดและแปลกตามาก ลูกสาวคนเล็กนั้นยิ่งโตยิ่งสาวร่างสดใส ราวกับดอกไม้ได้น้ำค้างตลอดเวลา

บางทีเขาอาจห่างเหินกับลูกสาวทั้งสองคนมากเกินไป...โดยเฉพาะลูกสาวคนโต จึงไม่รู้ว่าจะทำไมหรือเมื่อไรที่นวินดาเริ่มเปลี่ยนไปชนิดที่เรียกว่า ‘กลับหน้ามือเป็นหลังมือ’ เพราะจำได้ว่าวัยเด็กนวินดาเป็นหนูน้อยที่สาวร่างสดใสมาก ดูจะเป็นคนอารมณ์ดีเมื่อยามโตด้วยซ้ำ บางทีเขาอาจไม่ได้สังเกตความเป็นไปของลูกสาวคนนี้นานเกินไปจริงๆ นั่นแหละ...

ลึกๆ เขารู้สึกผิดที่ทุ่มเทเวลาทั้งหมดให้แก่บริษัทซึ่งกำลังไปได้สวย

จึงอาจหลงลืมและละเลยความเป็นอยู่ของลูกสาว ปล่อยให้หน้าที่เลี้ยงดูลูกๆ เป็นของภรรยาเพียงคนเดียว

นวนินดาเรียนอยู่ในโรงเรียนนานาชาติซึ่งเป็นที่เดียวกับน้องสาว อยู่เกรดสิบสอง อายุสิบเจ็ดปี เด็กสาวมีใบหน้าสวยคม ใครเห็นเป็นต้องคิดถึงตุ๊กตาในแถบลาตินอเมริกา ต่างกันเพียงแค่นี้เธอมีผิวขาวเนียนอมชมพู ยิ่งโตยิ่งฉายความงามสไตล์ลูกครึ่ง ด้วยจมูกโด่ง ตาคมนพหวนสีอัลมอนต์ รับกับเรียวปากอímได้รูปสวย ขณะที่นวนินดาผู้มีใบหน้าน่ารักพริ้มเพราแบบไทยๆ เธอเรียนอยู่เกรดสิบ อายุสิบห้าปี เป็นเด็กสาวซุกซน ร่าเริงสดใสราวกับน้ำค้างกลางหาว

หากเปรียบเทียบเด็กสาวทั้งสองเป็นดอกไม้ นวนินดาจะเป็นดอกกระบองเพชรที่ขึ้นตามทะเลทราย เพราะดูจะยืนหยัดได้แม้ในสภาวะอากาศไม่เอื้ออำนวย ส่วนนวนินดาเป็นดอกกุหลาบกลีบบาง ซึ่งต้องการน้ำหล่อเลี้ยงอยู่ตลอดเวลา

คนเป็นบิดาคิดอะไรเรื่อยเปื่อย ขณะรอคำตอบจากบุตรสาว

นวนินดาก็มหันหน้าพลางตอบว่า “คงเป็นเพราะอากาศเปลี่ยน ไม่มีอะไรหรอกค่ะ”

“นั่นสิ...ยายหนึ่งแข็งแรงออก ร้อยวันพันปีไม่เคยเป็นอะไร คงไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง” คนเป็นมารดาพูดแล้วหันไปบอกคนรับใช้ “ตักโจ๊กให้คุณหนูแกะส้ม เดี่ยวไปเรียนกันไม่ทัน” เมื่อมารดาพยักพยิตให้คนรับใช้แล้วก็หันไปกล่าวกับลูกสาวคนโตว่า “เดือนหน้าวันเกิดลูกใช้ไหม ปีนี้แม่ว่าจะพาไปพักตากอากาศที่เชียงใหม่ ถ้าวัวพักสมอง เพื่อจะเรียนเก่งเหมือนน้องบ้าง ดีไหมลูก”

นวนินดาแหม่ริมฝีปาก เธอตักเครื่องปรุงใส่โจ๊กโดยไม่พูดไม่จา ส่วนคนเป็นบิดาทนฟังไม่ได้

“ทำไมไม่ไปเมืองนอก ปีที่แล้วยังพาลูกสองไปฉลองที่เยอรมัน”

“นั่นมันปีก่อน ปีนี้เศรษฐกิจชะลอตัว เพราะฉะนั้นอย่าไปเมืองนอก

เมืองนาเลย เมืองไทยก็มีที่เที่ยวน่าสนใจเยอะแยะ ยุคนี้ต้องประหยัดค่าใช้จ่ายทองหาไม่ได้ง่ายๆ”

“ว่า...พูดแบบนี้แสดงว่าปีหน้าสองจะไม่ได้ไปเรียนที่อเมริกาอย่างนั้นหรือ สองไม่ยอมนะคะ แม่รับปากแล้วว่าถ้าสองสอบติดเอเอฟเอสจะยอมให้ไปเรียน”

नियाทำท่ากระพืดกระพืด ใบหน้าที่เคยน่ารักอ่อนหวาน บัดนี้งอแงเป็นจวก ทว่าคนเป็นมารดาที่ยังมองว่าน่ารักน่าเอ็นดูอยู่นั่นเอง

“ไม่หอรอกลูก นี่เพื่อการศึกษา ไม่ใช่สิ่งฟุ่มเฟือย ยิ่งไงแม่ก็ต้องส่งลูกของแม่ไปอยู่แล้ว ว่าแต่สองจะสอบได้หรือลูก คนสมัครสอบไม่ใช่บ่อยๆ นะ” มารดาเปลี่ยนท่าที่ทันควัน

“สอบได้อยู่แล้ว ขนาดพี่หนึ่งที่ชี้แจงตัวเป็นชนยังสอบติด สองขยันแถมสมองดีกว่าพี่หนึ่งตั้งเยอะ ทำไมจะสอบไม่ได้” นियाได้ด้วยเสียงขึ้นจมูกอย่างหมิ่นๆ

คนฟังทั้งสามมีสีหน้าต่างกัน คนหนึ่งหน้าเสีย อีกคนทำหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก ขณะที่ผู้ถูกพาดพิงกลับสงบนิ่งราวกับทะเลที่ปราศจากคลื่นลม มีเพียงดวงตาที่ฉายแววหวั่นไหววูบหนึ่งก่อนจางหาย...เร็วเกินกว่าใครจะสังเกตเห็น

ไม่มีใครรู้ว่าเธอรู้สึกอย่างไร แต่ถึงรู้ใครจะมาແေး...นวนิณดาคิดอย่างเหยียดๆ

เหตุการณ์เมื่อปีก่อนเป็นประสบการณ์ที่เธอลืมไม่ลง และคงเป็นแผลในใจไปอีกนาน...

ตอนอยู่เกรดสิบเอ็ดเธอสอบชิงทุนเอเอฟเอสไปเรียนที่ประเทศบราซิลได้ แต่มารดากลับไม่ให้ไป ด้วยเหตุผลว่า...

‘บราซิลอยู่ไกล แถมเต็มไปด้วยขโมยโจรชุม ถ้าลูกไปเรียน แม่ต้องกินไม่ได้นอนไม่หลับด้วยความเป็นห่วงแน่ เปลี่ยนใจเถอะลูก อย่าไป

เรียนเลยนะ' ครั้งแรกมารดาให้เหตุผลแบบนั้น

‘แต่หนึ่งสอบติดแล้ว หนึ่งเสียต๋ายโอกาส’

‘อย่าไปเสียต๋งเสียต๋ายโอกาสอะไรนั้นเลย ไม่เป็นไรหรอก สละสิทธิ์ไปเถอะ ถึงลูกสละก็มีตัวสำรองไปแทน ถือว่าเราทดลองสอบเพื่อหาประสบการณ์ก็แล้วกัน’

‘แต่แม่คะ...แม่สัญญากับหนึ่งแล้วว่าถ้าสอบติด แม่จะให้หนึ่งไป’

‘นั่นเป็นก่อนที่น้องจะรบเร้าอยากไปเรียนเมืองนอกนี่ลูก สองบอกว่าจะสอบเอเอฟเอสปีหน้า ถ้าติดขึ้นมา แม่ต้องหาเงินส่งลูกสองคน ค่าใช้จ่ายไม่ใช่หน่อยๆ แม่สู้ไม่ไหวหรอก ถ้าไปเรียนที่บราซิล รู้ไหมว่าลูกต้องใช้เงินเท่าไร สามแสน*แน่ะ ส่วนยายสอง สามแสนก้่า เงินไม่ใช่หน่อยๆ นะ’

‘แต่นั้นปีหน้า ไม่ใช่ปีนี้ ถึงตอนนั้นหนึ่งก็คงกลับมาเมืองไทยแล้ว อีกอย่างเรายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสองจะสอบติดไหม เผลอๆ สองอาจสอบไม่ติดก็ได้ ถ้าเป็นแบบนั้นไม่เท่ากับหนึ่งพลาดโอกาสหรือคะ’

‘พูดเป็นเล่นไปได้ อย่างสองหรือจะสอบไม่ติด สองเรียนเก่งกว่าลูกตั้งเยอะ ถ้าตั้งใจทำได้อยู่แล้ว ฉะนั้นสละโอกาสให้น้องเถอะนะ เราเป็นพี่ต้องรู้จักเสียสละ’

‘แต่แม่คะ มันไม่ยุติธรรมนะคะ ทำไมหนึ่งต้องเป็นฝ่ายเสียสละทุกครั้ง ทำไมไม่เป็นน้องบ้าง ที่ผ่านมามีอะไร ก็ต้องสองก่อน แม่บอกให้สองเสียสละบ้างสิคะ เรื่องเอเอฟเอสหนึ่งขอแม่ก่อนนะ’

‘เอ๊ะ...ยายหนึ่งนี่ยังงี้ พูดเอาแต่ได้ เป็นพี่ประสาอะไร ทำไมไม่รู้จักเสียสละให้น้องบ้าง’

* โครงการเยาวชนเอเอฟเอสเพื่อการศึกษาและแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมนานาชาติ ระยะเวลา ๑ ปี ผู้ปกครองต้องสมทบทุนเป็นค่าใช้จ่ายในการส่งเยาวชนเข้าร่วมโครงการ โดยกลุ่มประเทศอเมริกา นิวซีแลนด์ แคนาดา ออสเตรเลีย ต้องสมทบทุน ๓.๙ แสนบาท กลุ่มประเทศบราซิล อาร์เจนตินา เบลเยียม ชิลี จีน สาธารณรัฐเช็ก อังกฤษ ลัตเวีย เม็กซิโก โปรตุเกส และแอฟริกาใต้ สมทบทุน ๓.๒ แสนบาท

‘แต่หนึ่งเสียสละทุกเรื่องแล้ว เรื่องนี้หนึ่งขอได้ไหม นะคะแม่...หนึ่ง
ขอสักเรื่องนะคะ’

‘ไม่ได้ ยังไงแม่อียืนยันว่าไม่ได้ แม่ต้องเตรียมเงินไว้ให้น้อง’

‘ไม่ยุติธรรมสักนิด’

‘ว่าแต่ว่าเชื้อ ระวังจะตกนรก ทำไม่ถึงอยากไปเมืองนอกนักฮียาย
หนึ่ง เมืองไทยเป็นยังไงถึงเรียนไม่ได้ โรงเรียนอินเตอร์ที่เราเรียนอยู่ก็เป็น
โรงเรียนดีราคาแพงที่สุด มีแต่ลูกหลานคนรวยเรียน บอกแม่ชีว่าโรงเรียน
ในเมืองไทยไม่ดียังไง ถึงต้องดิ้นรนไปเรียนเมืองนอก’

‘หนึ่งไม่ได้ดิ้นรนนะคะ เพราะไปเรียนแค่ปีเดียว แล้วก็ไม่ใช่ว่า
เมืองไทยดีหรือไม่ดี หนึ่งแค่อยากไปหาประสบการณ์ ไปเรียนรู้โลกกว้าง
ในต่างประเทศบ้าง ที่ผ่านมาเวลาพอกับแม่ไปต่างประเทศแถบยุโรปหรือ
อเมริกาก็พาแต่สองไป ไม่เคยพาหนึ่งไป หนึ่งอยากไปประเทศไกลๆ บ้าง
ไม่ใช่แค่ลาว พม่า มาเลเซีย และสิงคโปร์’

‘ยังมาเถียงแม่อีก เรานี้ยังงี้ จะหาว่าแม่ลำเอียง รักลูกไม่เท่ากัน
อย่างนั้นละสิ’

‘เปล่านะคะ หนึ่งไม่ได้เถียงแม่ ไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น แค่อยาก
บอกแม่ว่าหนึ่งอยากไปเรียนที่บราซิล’

‘แม่ก็ให้เหตุผลไปแล้วว่าทำไมถึงไม่ได้ เรานี้พูดไม่รู้เรื่องหรือยังไง’

‘แต่หนึ่งไม่เข้าใจเหตุผลแม่ ถ้าแม่กลัวเปลืองค่าใช้จ่าย เราก็
ประหยัดทางอื่นแทน ถ้าตัดพวกเรียนพิเศษไว้สักระยะของสอง เราก็มีเงิน
เหลือเฟือ’

‘ไหนบอกมาซิว่าอะไรที่เราคิดว่าไว้สักระยะหนึ่ง’ มารดาพูดด้วย
น้ำเสียงเคร่งเครียด

‘ก็...การเรียนวาดรูปค่ะ’

‘ไว้สักระยะไหน วาดรูปช่วยฝึกสมาธิ ทำให้สองจำได้แม่น เรียนก็
เก่งขึ้น’

‘เรียนเปียโนล่ะคะ’

‘ยังไม่ได้ใหญ่ เดี่ยวนี้ลูกหลานไฮโซเขาเรียนเปียโนกันทั้งนั้น ถ้ายาย
สองเล่นไม่เป็น คงอายเขาตาย’

‘หนึ่งก็เล่นไม่เป็น ไม่เห็นอาย’

มารดาเธอออกไปชั่วคราวก่อนตอบว่า ‘ก็...เอาเถอะ เราจะเล่นเปียโน
เป็นหรือไม่เป็นก็ช่าง แต่ยังไงก็จัดการเรียนพิเศษรายการนี้ของยายสองไม่ได้’

‘ถ้าอย่างนั้นก็ตัดเรียนชีม้า’

‘ไม่ได้...ชีม้าจะทำให้ยายสองได้สมาคมกับเพื่อนฝูงอีกระดับ พวก
ไฮโซอยู่แถวสนามชีม้ากันทั้งนั้น’

‘แล้วยิงปืนล่ะคะ’

‘ยังไม่ได้ใหญ่ เด็กสมัยนี้ต้องรู้จักวิธีป้องกันตัว’

‘ถ้าอย่างนั้นหนึ่งไปเรียนบ้าง’

‘ไม่ได้ แคยายสองคนเดียว ค่าใช้จ่ายก็เยอะแล้ว’

‘ตัดกอล์ฟก็ได้’

‘ไม่ได้ เดี่ยวนี้ลูกหลานผู้ดีเขาตีกอล์ฟเป็นทั้งนั้น วันหน้าเมื่อแม่พ
ยายสองเข้าสังคม ตีกอล์ฟไม่เป็นจะอายเพื่อนฝูง’

‘โธ...แม่คะ อะไรๆ ก็ไม่ได้ แล้วเราจะเซฟค่าใช้จ่ายได้อย่างไรคะ’

ความจริงนิ نداเคยประหลาดใจแถมทิ้งว่ ทำไมคนเราช่างสรรหา
กิจกรรมมาทำได้มากมายกายกองขนาดนี้ ทั้งที่มีเวลาแคว้นละยี่สิบสี่
ชั่วโมงเท่ากัน

ที่ว่ามารดาเธอทำได้...มารดาสามารถจัดสรรเวลาให้น้องสาวเธอทำ
กิจกรรมหรือเล่นกีฬาเหล่านั้นได้ภายในหนึ่งเดือน ตารางชีวิตของนิ วยา
แน่นเอียด แทบพลิกตัวไปเที่ยวเล่นกับเพื่อนฝูงตามประสาเด็กวัยเดียวกัน
ไม่ได้เลย ต่างกับเธอที่มีเวลาว่างมากมาย ส่วนใหญ่จึงเข้าห้องสมุดหรือ
ร้านหนังสือ แต่เธอไม่ได้ตั้งใจเรียนจริงจัง หรือไม่ลึกๆ อาจเป็นการต่อต้าน
เนื่องจกมารดามักย้ำเสมอนว่ น้องสาวหัวดีกว่า เธอจึงยังไม่อ่านหนังสือ

ผลการเรียนจึงแยกว่า

‘ได้ แม่กำลังบอกอยู่นี่ไง หนึ่งในสี่ที่ต้องช่วยแม่ประหยัด ด้วยการเสียสละไม่ไปเรียนที่บราซิล’

‘แต่บราซิล ใช้เงินแค่สามแสน’

‘ตั้งสามแสน’ มารดาเธอโต้ทันควัน

‘ถ้าอย่างนั้นหนึ่งจะเก็บเงินค่าขนมไปเอง ขาดเหลือสักแสนสองแสนก็ให้แม่ช่วยออก เผลอๆ อาจน้อยกว่าพ็อกเก็ตมันนี่ที่แม่ให้สองไปชอปปิงที่ย่องกงด้วยซ้ำ’

‘เหมือนกันที่ไหน นั่นเป็นรางวัลที่น้องสอบได้ที่หนึ่ง เราทำได้อย่างน้องไหมล่ะ อย่างดีก็แค่สามหรือสี่’

เมื่อถูกย้อนหน้าวินตาก็ได้แต่แหม่มริมฝีปาก จำได้ว่าสุดท้ายจะเถียงเธอจึงหันไปกล่าวกับบิดาทั้งน้ำตา ด้วยคิดว่าบิดาฟังมาตลอด แต่อีกฝ่ายกลับไม่พูดไม่จา

‘พ่อคะ พ่อได้เห็นด้วยกับแม่หรือคะ หนึ่งควรเสียสละด้วยการไม่ไปเรียนที่บราซิลอย่างที่แม่ว่าใช่ไหมคะ’

บิดาทำท่าอึดอัด ก่อนจะหันไปพูดกับภรรยา ‘คุณ...ให้ลูกไปเรียนเถอะ’

‘ไปเรียนที่บราซิล ใช้เงินไม่ใช่บาทสองบาทนะคะ ช่วงนี้เราต้องประหยัด เพื่อเตรียมเงินสำหรับค่าเทอมปีหน้าของพวกแกทั้งคู่’

บิดาหันมามองเธอด้วยสีหน้าเฉยเมยก่อนพูดว่า ‘ทำตามที่แม่ว่าเถอะนะ ยังไงแม่ก็คงตัดสินใจรอบคอบแล้ว’

นับตั้งแต่นั้นมา เธอก็มีช่องว่าง หรืออีกนัยหนึ่งคือมีระยะห่างกับครอบครัวมากขึ้น และระยะห่างที่ว่ำนั้นก็ห่างออกไปเรื่อยๆ จนวันหนึ่งเธอค้นพบความจริงว่ายากเกินกว่าจะสมานได้เหมือนเดิม เป็นวันเดียวกับที่เธอค้นพบความจริงอีกประการ...เธอไม่เป็นที่ต้องการของบ้านหลังนี้ ด้วยเหตุผลว่า...

“พี่หนึ่ง...เป็นอะไร ใจลอยเซียว สองเรียกตั้งหลายครั้งก็ไม่ได้ยิน หรือหูหนวกไปแล้ว”

เสียงเรียกพร้อมการเขย่าแขนของนุญา ทำให้วินดาสะดุ้งตื่นจากภวังค์

เด็กสาวยกมือลูบหน้าราวกับพยายามเรียกสติ

‘เราใจลอยไปนานแค่ไหน’ นวินดาคิดอย่างไม่สบายใจ เมื่อเงยหน้าเห็นทุกคนมองเธอเป็นตาเดียว

“หนึ่งเป็นอะไรลูก ไม่สบายหรือ ไปหาหมอไหม” บิดาถามด้วยความเป็นห่วง

“เปล่าค่ะ...หนึ่งไม่ได้เป็นอะไร สองเรียกพี่มีอะไรเธอ” เธอหันไปถามน้องสาว

“ไม่มีอะไรค่ะ ก็แค่จะถามว่าทำไมครั้งนั้นพี่หนึ่งถึงเปลี่ยนใจไม่ไปเรียนที่บราซิล สองลืมเหตุผลไปแล้ว”

“สอง...จะรีบฟื้นเรื่องเก่าไปทำไม รีบๆ กินแล้วรีบไปเรียนเถอะ เดียวก็ทำให้พ่อไปสายอีกคนหรอก” มารดารีบเบรก

“ไม่สายหรอกค่ะ เวลาเหลือถมเถ ว่าแต่วันเกิดพี่หนึ่งไปเที่ยวเซี่ยงไฮ้แล้ววันเกิดสองล่ะคะ อย่าบอกนะว่าจะฉลองที่เมืองไทยเหมือนกัน เมื่อตายเลย” ลูกคนโปรดแย้งทันที

นี่คือวิธีพูดของนุญา เธอต้องการเน้นให้เห็นว่าบิดามารดารักเธอมากกว่าพี่สาวแค่ไหน นุญญามักมีวิธีตอกย้ำให้นวินดาน้อยใจได้ตลอดเวลา

“แหม...ไม่หรอกลูกสอง ถ้าลูกสอบได้ที่หนึ่ง แม่ให้เลือกเลยว่าจะไปฉลองที่ไหน” มารดารีบปลอบ

“เฮ้...สวีเดนนะคะ สองยังไม่เคยไปประเทศแถบสแกนดิเนเวียเลย”

“ได้ลูก”

คนเป็นบิดากระแอม และมองลูกสาวคนโตอย่างเห็นใจ ก่อนจะผลึกถ้อยใจออกห่างแล้วกล่าวว่า

“อย่ามัวคุยเล่นกันอยู่เลย เตรียมตัวไปเรียนได้แล้ว เข้านี้พ้อมีประชุมด้วย”

บิดาอาจคิดว่าบทสนทนาเหล่านั้นเป็นแค่การ ‘คุยเล่น’ แต่สำหรับคนเป็นลูกมันกลับดังสะท้อนอยู่ในใจไปอีกนานแสนนาน แม้บิดาขับรถมาจอดหน้าโรงเรียน เพื่อปล่อยให้พวกเธอเข้าไปในโรงเรียนแล้ว เสียงพูดคุยนั่นก็ยังดังก้องอยู่ในหัวเธอ...

“หนึ่ง!”

เสียงตะโกนเรียกทำให้สองสาวหันขวับไปมองพร้อมกัน นวียาเห็นเพื่อนร่วมห้องของนวินดากลุ่มใหญ่กำลังเดินเข้ามาทักทาย

เพื่อนๆ ของพี่สาวได้ชื่อว่าเป็นลูกหลานไฮโซหรือไม่ก็เป็นคนดัง ซึ่งมารวมกลุ่มกันเป็นกลุ่มใหญ่ที่สุดในโรงเรียน กลุ่มนี้เป็นที่จับตามองทั้งของอาจารย์และเพื่อนนักเรียนชายหญิง เพราะต่างมาจากตระกูลเด่นดัง ผลการเรียนดี กีฬาเลิศ มีหน้าขี้ยังหน้าตาดีเป็นส่วนใหญ่ด้วย จึงเป็นที่หมายปองของหนุ่มๆ และแน่นอนเป็นผู้นำแฟชั่นของโรงเรียนด้วย พูดง่ายๆ ว่าบรรดาเพื่อนๆ หรือรุ่นพี่รุ่นน้องมักแต่งตัวตามเทรนด์ของนักเรียนกลุ่มนี้

นวียาก็มองให้เพื่อนๆ ของพี่สาวแล้วขอตัวเดินแยกจากไป ทิ้งให้หลายคนมองตามหลัง

เธอกับพี่สาวเรียนในโรงเรียนเดียวกัน ซึ่งเป็นโรงเรียนนานาชาติที่มีค่าเทอมแพงที่สุดในประเทศไทย เรื่องนี้เคยเป็นประเด็นถกเถียงในบ้านมาก่อนว่า ควรย้ายพี่สาวเธอไปเรียนที่อื่นซึ่งค่าเทอมถูกกว่านี้เพื่อลดค่าใช้จ่ายหรือไม่ แต่บิดาคัดค้านด้วยเหตุผลว่าสะดวกในการรับส่งทั้งเธอและพี่สาวในคราวเดียวกัน

“น้องแฉนี้น่ารัก มีสั้มมาคารวะตลอดเลยนะ” แมนดี้ เพื่อนลูกครึ่งตั้งข้อสังเกต ตายังไม่คลาตจากนวียาที่กำลังเดินลับมุมตึก

นวนินดาเบะปากแต่ไม่พูดอะไร คนที่รู้จักน้องสาวเธอเพียงผิวเผิน มักพูดแบบนั้นเสมอ ทำให้เห็นข้อเปรียบเทียบระหว่างเธอกับน้องสาว คนหนึ่ง สุกภาพเรียบร้อยมีสัมมาคารวะ แต่อีกคนกลับแข็งกระด้าง

“พ่อก็น่ารัก หล่อมาดแมน น่าเจี๊ยะ” ปันดดา เพื่อนอีกคนทัก และมองตามท้ายรถแคมรี่ป้ายแดงที่เพิ่งแล่นออกไป

นวนินดาถอนหายใจ ไม่ตอบโต้เพื่อน ด้วยรู้ว่าปันดดาพูดไปตามประสาคนคะนองปาก ไม่ได้หมายความว่าตามนั้นจริงๆ

“พ่อแกอายุเท่าไรหนึ่ง” แซนดร้า เพื่อนลูกครึ่งอีกคนถาม

“สี่สิบเจ็ด” นวนินดาตอบพลางเดินนำเข้าไปในโรงเรียน โดยมีคนอื่นๆ เดินตาม

“ว่าไปแล้ว...คนบ้านนี้หน้าตาดีกันทั้งบ้านนะ ทั้งพ่อแม่ พี่สาว น้องสาว” เสาวรส ลูกสาวเจ้าของร้านเครื่องเพชรที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทยพูด

“หน้าตาดีนะไม่เถียง แต่หนึ่งดูสวยแปลกผิดกับทุกคนในบ้านหรือเปล่า คนอื่นหน้าตาออกไปทางไทยๆ แต่หนึ่งมาແหวกແแนว ตาคม จมูกโด่งยังกับสาวลาตินอเมริกา” แซนดร้าได้พาลงพินิจเพื่อน

นวนินดารูปร่างสูงโปร่งกว่าเพื่อนทุกคนในกลุ่มซึ่งมีทั้งหมดสิบคน แต่ละคนว่าสูงเกินมาตรฐานวัยรุ่นไทยแล้ว แต่นวนิดากลับสูงกว่านั้น จนดูโดดเด่นกว่าเพื่อนทุกคน

เธอมีผมตรงสีนิล และมักรวบเป็นหางม้าอยู่กลางหลัง ตาคมสีอัลมอนต์มักฉายแววเฉื่อยชาราวกับไม่อินังขังขอบโลกภายนอก ขนตายาวจน จมูกโด่ง และปากอิมส์แดงระเรื่อรับกับคางบุ่มดูเซ็กซี่ ถ้าใครบอกว่านวนินดาเป็นลูกครึ่งลาตินอเมริกา แซนดร้าจะไม่ประหลาดใจเลย เพราะเพื่อนเธอสวยคมค่อนไปทางสาวลาตินอเมริกามากจริงๆ อีกทั้งยังต่างกับคนอื่นๆ ตรงที่ไม่ค่อยแต่งหน้า ผมก็ไม่โกรกหรือย้อมเหมือนใครๆ

โรงเรียนนานาชาติแห่งนี้ไม่ห้ามเรื่องโกรกสีผมหรือแต่งหน้าก็จริง แต่ก็อย่าทำอะไรเกินขอบเขตความพอดี กระนั้นนักเรียนก็มักแอบແหวกແแนว

อยู่เนืองๆ

แม่นินดาจะไม่แต่งหน้าหรือโกรมสีผม ทว่าความสวยอย่างเป็นธรรมชาติกลับยิ่งฉายแววโดดเด่นเหนือคนอื่นๆ ที่แต่งหน้าทำผมเสียอีก

“นั่นสิ ถ้ามจริง...เป็นลูกบ้านนั้นจริงๆ หรือเปล่า หรือว่าแม่เก็บมาเลี้ยง” ชลพิศ หัวใจในกล่อม เป็นเด็กไทยจากครอบครัวเศรษฐีที่รวยติดอันดับหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองของโลก จากการจัดอันดับของนิตยสารฟอร์บส์^๒ เย้าเหย้าเพื่อน

คนถูกล้อเดินตรงไปทางอาคารเรียนด้วยจังหวะการก้าวสม่ำเสมอ ถ้าเป็นเมื่อก่อน ถูกใครล้อด้วยประโยคนี้ เธอเป็นตอโกรงเป็นพื้นเป็นไฟ แต่ตอนนี้หลังจากค้นพบความจริงบางอย่าง ทำให้เธอสงบนิ่งอย่างเหลือเชื่อ

หน้าแปลก...เธอยังแปลกใจว่าทำไมตัวเองสงบเยือกเย็นได้ถึงขนาดนี้

“ว่ายังไงหนึ่ง ทำไมไม่ตอบ” อภิญา เพื่อนในกลุ่มอีกคนกระทุ้ง

เธอเป็นลูกอดีตดาราดังที่แต่งงานกับเจ้าของธุรกิจโรงแรมดัง ความจริงอภิญาเป็นลูกหลง เพราะมาเกิดในช่วงที่พี่ๆ โตกันหมดแล้ว เด็กสาวจึงเป็นศูนย์รวมความรักของทุกคนในบ้าน และความรักนั้นก็แผ่แผ่มาถึงเพื่อนๆ ของลูกด้วย

วันหยุดสุดสัปดาห์หรือวันหยุดนักขัตฤกษ์ บิดามักแนะนำให้อภิญาชวนเพื่อนๆ ไปเปิดห้องพักรู้นในโรงแรมดังซึ่งกระจายอยู่ตามจังหวัดต่างๆ ทั่วประเทศได้เต็มที่ โดยเฉพาะนินดา เธอได้รับความเอ็นดูจากบิดามารดาของอภิญาเป็นพิเศษ ถึงขั้นได้รับการชวนให้ไปค้างที่บ้านบ่อยๆ

คนถูกจีถามหันไปเสยะยิ้มก่อนประชดว่า “เก็บมาเลี้ยงมั้ง”

หัวใจที่เป็นคนตั้งข้อสังเกตชะงัก และมองหน้าเพื่อนอย่างคาดไม่ถึง

^๒ ฟอร์บส์ (Forbes) เป็นนิตยสารเกี่ยวกับธุรกิจและการเงินในสหรัฐอเมริกา ก่อตั้งในปี ๑๙๑๗ จัดลำดับเศรษฐีของโลก

“เฮ้ย...ฉันพูดเล่น ไม่หรอก เก็บมาล้างมาเลี้ยงอะไรจะดูแลเกติขนาดนี้ ให้เรียนโรงเรียนอินเตอร์ แถมยังมารับมาส่งทุกวัน”

คนฟังแค่นยิ้มและไม่ตอบโต้

“ว่าแต่...ซื้อไอโฟนกันหรือยัง เราตั้งวอตส์แอปป์กลุ่มเราว่า ‘สวยซ่านะ’ จะได้แชร์กันได้ทุกเรื่อง” เอ็มมา เพื่อนลูกครึ่งอีกคนชวนเปลี่ยนเรื่อง

“ฉันไปซื้อมาแล้ว นี่ไงสดๆ ร้อนๆ” เซนดร้าตอบ และล้วงไอโฟนจากกระเป๋าสะพายมาอวดเพื่อน

“ฉันก็เหมือนกัน ได้มาแล้ว” เพื่อนอีกคนตอบ

“ฉันบอกแม่แล้ว จะได้พุงนี้” เพื่อนอีกคนตอบ

“ของฉัน...แม่จะพาไปเลือกเย็นนี้”

“แล้วกล่องหนึ่ง ได้มาหรือยัง” ชลพิศซึ่งเป็นหัวโจกถาม เพราะเห็นนวินดาเสียอยู่คนเดียว

“ยังไม่มี”

“อ้าว...” ทุกคนร้องประสานเสียง

“แต่เราตกลงกันแล้วว่าต้องมีไอโฟน จะได้ตั้งวอตส์แอปป์ประจำกลุ่ม” ชลพิศพูดต่อ

“ไม่จำเป็นหรอก เครื่องเก่ายังใช้ได้อยู่” นวินดาแย้ง

“ถึงซุ่มซุงจะตั้งวอตส์แอปป์ประจำกลุ่มได้ แต่ไม่เหมือนเพื่อนคนอื่นๆ ฉันอยากให้เรามีอะไรเหมือนกัน กัน ทุกคนมีไอโฟน หนึ่งก็ควรใช้ไอโฟนเหมือนกันนะ”

“แต่ฉันยังไม่อยากโละ เสียขายเครื่องเก่า”

“ก็ไม่ต้องขาย เก็บซุ่มซุงไว้เป็นที่ระลึก” ชลพิศแนะ

“เปลืองเงิน ใช้ตั้งสองเครื่อง”

“จะเปลืองอะไรนักหนาเชียว ถ้ากลัวเปลืองก็ใช้ซุ่มซุงเป็นระบบเดิมเงิน ส่วนไอโฟนใช้แบบรายเดือนไป”

“ไอโฟนเครื่องละไม่ใช่น้อยๆ ฉันไม่มีเงินซื้อหรอก”

“แค่เครื่องละสองสามหมื่นเอง ขอแม่สิ หรือไม่ก็เอาซัมซุงไปเทิร์น
เพิ่มเงินอีกหน่อยก็ได้ไอโฟน”

“บ้านฉันไม่เหมือนบ้านแกหรอกะซล ถ้าอยากได้อะไรต้องเก็บเงิน
ตัวเอง”

“ว่า...รอเก็บเงินซื้อ เมื่อไหร่จะได้ละ ฉันอยากให้อีกกลุ่มเรามีอะไร
เหมือนๆ กัน เอาอย่างนี้ ฉันซื้อให้แกดีกว่า”

“ไม่...ฉันไม่เอาของฟรีเด็ดขาด”

“ใครบอกว่าฉันให้ฟรี ให้ยืมเงินต่างหาก แล้วแกค่อยมาผ่อนใช้คืน
ฉัน ตกหลงไหม” ซลพิศรู้ว่าเพื่อนรักศักดิ์ศรี จึงเปลี่ยนข้อเสนอนี้ใหม่

นวินดาทำหน้าลังเล

“น่าหนึ่ง...ฉันอยากให้เรามีอะไรเหมือนกันจริงๆ นะ”

“ฉันขอเก็บไปคิดก่อนแล้วกัน”

“อย่าคิดนานล่ะ ไม่อย่างนั้นฉันจะโทร. ไปขอแม่เธอให้เอง” เพื่อน
อีกคนพูด

“แล้วเธอก็จะหน้าหงายกลับมา”

“ทำไม...แม่เธอติดเธอ รวยก็รวย ทำไมถึงติดล่ะ”

“นั่นสิ ขาวแว่วว่าปีที่แล้วเพิ่งพาน้องสาวแกไปฉลองวันเกิดที่ยุโรป
ไม่ใช่เธอ” ซลพิศถาม

นวินดาแหม่มริมฝีปาก เธอจะบอกความจริงได้อย่างไรว่าทำไมมารดา
รักเธอกับน้องสาวไม่เท่ากัน บอกไปก็อายเปล่าๆ เพราะเท่ากับเอาเรื่องใน
ครอบครัวมาประจานให้คนนอกฟัง รังแต่จะดูแปลกแยกในสายตาเพื่อนๆ
มากขึ้น

เธออดคิดถึงคำมารดาในตอนทีขอเงินซื้อไอโฟนไม่ได้ ‘สิ้นเปลือง
ของเก๋ายังใช้งานไม่ได้’

ภาพเหตุการณ์เมื่อเข้าที่นียาถือไอแพดเครื่องใหม่ วังตะโกนเข้ามา
ในห้องเธอ ผุดขึ้นมาในความทรงจำ

‘กริต...พี่หนึ่ง แม่ซื้อไอแพดรุ่นใหม่ให้สองด้วย พี่หนึ่งได้หรือเปล่า’
เธอจำได้ว่าตัวเองวิ่งไปซื้อครู ก่อนจะตอบเสียงแหงว่า ‘เปล่า’

‘อ้าว...เหอ นั่นสินะ สองไม่น่าถาม พี่หนึ่งเป็นลูกซังแม่ เพราะฉะนั้นไม่มีทางได้อยู่แล้ว เห็นแม่บอกว่าพี่หนึ่งไปขอไอโฟนจากพ่อเหอ’

ใช่...หลังจากเธอขอจากมารดาไม่สำเร็จ ก็หันไปหาบิดาแทน แต่เรื่องอะไรจะบอกน้องสาวตัวยุ่ง

‘จะกระซิบอะไรให้ฟังนะ พ่อเกือบซื้อให้พี่หนึ่งแล้ว ถ้าบังเอิญแม่ไม่แอบไปได้ยื่นพี่กับพ่อคุยกันก่อน แม่บอกว่าพ่อชอบตามใจพี่หนึ่ง ระวังจะเลิกลาเสียคน ส่วนพี่หนึ่งนะ แม่ว่าฟังเพื่อ ชอบตามเพื่อน’

‘แล้วไอแพดของเราไม่ฟังเพื่อเลยใช่ไหม’ นวินดาได้กลับด้วยแรงอารมณ์

‘อื๊ย...ฟังเพื่ออะไรกัน อันนี้เขาเอาไว้ทำงาน ไม่ได้มีไว้เซต’

‘ของพี่ก็เอาไว้ใช้งาน’

“หนึ่งเป็นอะไร”

นวินดาสะดุ้งเหือก เมื่อจู่ๆ เพื่อนก็ยื่นมือมาเขย่าแขน เธอเสยผมเพื่อเรียกสติกลับมา ทั้งที่ไม่มีผมปรกหน้าสักปอย

“เปล่า...ไม่มีอะไร” เธอปฏิเสธอย่างเคยชิน

“พักนี้แกใจลอยถีนะ ตั้งแต่เข้ารั้วโรงเรียนมาก็ดูขมิ้นๆ เจียบๆ ชอบกล ถามจริง...เป็นอะไร”

“ไม่เป็นอะไรจริงๆ”

“ແ່ນະ” ชลพิศคาดคั้น

นวินดาพยักหน้าแทนคำตอบ

“ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว ว่าแต่แกขอแม่ไปภูเก็ตหรือยัง”

นวินดามองเพื่อนและทำหน้าเหลวไหล “ขอทำไม”

“อ้าว...ยายนี่ ขี้หลงขี้ลืมจริง ก็อาทิตย์หน้าเป็นวันหยุดฮาล์ฟเทอม

เบรคหนึ่งอาทิตย์เต็มๆ ฉันเลยชวนทุกคนไปเที่ยวบ้านพักตากอากาศที่
ภูเก็ตยังไงละ ถือโอกาสฉลองวันเกิดล่วงหน้าให้แกไปในตัว สรุปว่าแกขอ
แม่หรือยัง เพื่อนคนอื่น ๆ โอเคกันหมดแล้วนะ” ชลพิศอธิบายแล้วถามต่อ

“อ้อ...เรื่องนี่เอง” นวินดาพยักหน้าหงึกๆ

“แล้วขอแม่หรือยัง” ชลพิศคาดคั้น

“ขอแล้ว แม่โอเค”

“เย่...ดีจริง มีแกไปด้วยต้องสนุกแน่ๆ บ้านพักฉันอยู่แถวป่าตอง
ละแวกนั้นมีที่เที่ยวกลางคืนเพียบ ฉันจะพาพวกแกทะเลทรายตรี อ้อ...บอก
ก่อนนะ งานนี้ต้องหุฟฟิซเท่านั้น ห้ามเตรียมวันพีชไปเด็ดขาด...เข้าใจไหม”

๒

โรงเรียนนานาชาติที่วินดากับน้องสาวเรียนอยู่มีสามเทอม แต่ละเทอมมีวันหยุดกลางเทอมสั้นๆ ประมาณหนึ่งสัปดาห์ เรียกว่า 'half term break' และมารดาก็อนุญาตให้เธอใช้วันหยุดดังกล่าวกับเพื่อนๆ ที่ภูเก็ต

ความจริงเธอไม่แปลกใจเมื่อมารดายอมให้มา แน่ละ...ทำไมจะไม่ยอม ในเมื่อบิดากับมารดาพานิยาไปเที่ยวดิสนีย์แลนด์ที่ญี่ปุ่น เมื่อเธอมาเที่ยวกับเพื่อนที่นี่ จึงประหยัดค่าใช้จ่ายได้มาก

วินดาเคยน้อยเนื้อต่ำใจ เพราะบิดามารดารักน้องสาวมากกว่า... น้อยใจกระทั่งไม่อยากมีน้องสาว ก่อนที่นิยาจะเกิด เธอเป็น 'ที่หนึ่ง' ของบ้าน เรียกว่าเป็นที่รัก และศูนย์รวมของทุกคน แต่เมื่อนิยาลืมตาดูโลกอะไรๆ ก็เปลี่ยนไปราวกลับหน้ามือเป็นหลังมือ จากบิดามารดาเคยดูแลเอาใจใส่เธอ ก็เหวความรักให้น้องสาวแทน เดี่ยวนี้เธอกลายเป็น 'ที่สอง' ของบ้าน แถมยังคอยรับของที่นิยาเบื่อกับ หรือไม่ต้องการแล้วมาเป็นสมบัติของตัวเอง

เธอเคยบอกตัวเองว่าคิดไปเอง ไม่มีใครรักลูกไม่เท่ากัน

นวินดาพยายามปลอบใจตัวเองเสมอมา ทว่าไม่เคยสำเร็จ นับวันความรู้สึกนั้นยิ่งรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ตราบจนหลายปีก่อนเธอก็เชื่อจริงๆ ว่า บิดามารดารักลูกไม่เท่ากัน และคิดว่านอกจากรักไม่เท่ากันแล้ว อาจเรียกได้ว่าไม่รักเธอเลย แต่รักน้องสาวเพียงคนเดียว

หลายปีที่ผ่านมาเธอจมอยู่กับความเศร้าระทม ระแวง และไม่มั่นคง ในจิตใจ เพื่อนฝูงรอบข้างเริ่มสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลง บอกว่าเธอดู หงอยๆ และในที่สุดเธอก็เปลี่ยนบุคลิกไปโดยสิ้นเชิง จากเคยร่าเริงกลายเป็น เงียบขรึม ไม่ค่อยพูดค่อยจา

สัปดาห์ที่แล้วความหนักอกหนักใจเปลี่ยนเป็นบาโหวงโดยอัตโนมัติ เมื่อเธอค้นพบคำตอบว่าทำไมบิดามารดาถึงไม่รักเธอ เพราะบังเอิญได้ยิน บิดากับมารดาคุยกัน

พวกเขาเถียงกันเรื่องที่เธอขอไปเรียนซัมเมอร์ที่อเมริกา บิดาบอกว่าเคยส่งนวินดาไปเรียนซัมเมอร์ที่ต่างประเทศแล้วก็ควรส่งเธอไปบ้าง ทว่ามารดาคัดค้าน บอกว่าน้องอาจไปเรียนเอเอฟเอสที่อเมริกาเร็วๆ นี้ ซึ่งจะทำให้มีค่าใช้จ่ายทั้งสองทาง ในที่สุดก็หลุดพูดว่าเธอไม่ใช่ลูกแท้ๆ

จากนั้นเธอก็จับใจความไม่ได้อีกเลยว่าพวกเขาพูดอะไรกันต่อ เพราะรู้สึกบาโหวงราวกับสติสตังไม่อยู่กับตัว

มีคำถามตามมาว่าเธอเป็นลูกใคร มาอยู่กับครอบครัวนี้ได้อย่างไร และทำไมบิดามารดาแท้ๆ ถึงทิ้งขว้างได้ลงคอ

ทำไม...ทำไม...และทำไม คำถามนับสิบกระแทกใส่ตัวเธอ แต่ก็ไร้คำตอบ

มิน่า...ตลอดเวลาที่ผ่านมาบิดามารดาทำเหมือนเธอไม่ใช่บุตรสาวแท้ๆ เธอรู้สึกว่าพวกเขารักเธอแต่ก่อนที่น้องสาวจะเกิดได้ไม่นาน หลังจากนั้นก็รู้สึกว่าความรักของพวกเขาจิตจางลงอย่างรวดเร็ว

แน่ละ...ใครจะรักลูกนอกไส้มากกว่าลูกในไส้

‘ก็ดี...รู้ความจริงอย่างนี้ก็ดีเหมือนกัน จะได้เลิกฟุ้งซ่าน เลิกคิด

มากกว่าทำไม่พอแม่รักแต่น้อง' นวินดาปอบตัวเองด้วยความชอกช้ำใจ
'ว่าแต่เราเลิกฟุ้งซ่านได้จริงๆ หรือ' เธอคิดด้วยความสงสัย

บ้านพักตากอากาศของครอบครัวชลพิศอยู่ไม่ห่างจากหาดป่าตอง
ดังที่เจ้าตัวโฆษณาชวนเชื่อจริงๆ เมื่อสมาชิกในกลุ่มทั้งสิบคน อาบน้ำ
เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดลำลองแล้วก็เดินลงมาด้านล่าง แม่บ้านเตรียมสำรับ
อาหารหวานรอต้อนรับอยู่แล้ว

"ตามสบายเลยเพื่อน เดี่ยวกินเสร็จแล้วเราไปเล่นน้ำกัน" เจ้าของ
บ้านพูด

"ปกติมีใครอยู่บ้านหลังนี้ไหม" แม่นดีถาม

"ไม่มี แม่จ้างแม่บ้านมาทำความสะอาดเดือนละสองครั้ง ถ้าเราไม่
มา พี่ชายก็มักพาเพื่อนมาเที่ยว"

ทุกคนพยักหน้า

"เราไปเดินเล่นริมหาดกันเถอะ" นวินดาชวนเพื่อน

"ไม่กินอะไรก่อนหรือ" เสาวรสถาม

"ไม่ละ อยากเดินเล่นมากกว่า ใครจะไปบ้าง"

ทุกคนพร้อมใจกันเสียบ นวินตามองรอบวงอย่างเข้าใจ ด้วยรู้ว่าทุกคน
หิวตั้งแต่อยู่บนเครื่องบิน

"แกแปลกๆ ไปนะ ตั้งแต่นั่งเครื่องบินมาแล้ว ดูหงอยๆ ไม่ค่อยพูด
ค่อยจา" ชลพิศพูด

"จะว่าแปลกก็ไม่ถูกหรอก เพราะไอ้หนึ่งเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่มัธยม
เกรดสิบแล้ว" อภิษฎาค้าน

นวินดายิ้มพลีๆ ให้เพื่อนแล้วขอตัว "ฉันไปก่อนนะ"

"จะให้ไปเป็นเพื่อนไหม" ชลพิศตะโกนถาม เมื่อเพื่อนเดินไปถึง
ประตูโดยไม่รอให้ใครทักท้วง

นวินดาโบกมือปฏิเสธ "ไม่เป็นไร พวกแกกินตามสบายเถอะ เดี่ยว

ไปสมทบกันที่หาด ฉันจะรออยู่แถวๆ นั้น”

ชลพิศมองตามหลังเพื่อนจนลับสายตาแล้วตั้งข้อสังเกตกับคนอื่นๆ

“พวกแกว่าไหม ระยะหลังมานี้หนึ่งแปลกๆ ไป มันดูเฉาๆ เหมือน
ต้นไม้ขาดน้ำอย่างนั้นแหละ”

“เป็นเพราะอายุที่ไม่มีอะไรเหมือนเราหรือเปล่า กลุ่มเรามาโอแพด
ไอโฟนกันทุกคน แต่หนึ่งไม่มี” เอมมาตั้งข้อสังเกต

“ไม่น่าจะใช้นะ หนึ่งเป็นคนมั่นใจในตัวเองจะตาย ไม่น่าหวั่นไหวกับ
อะไรง่ายๆ” แซนดร้าค้าน

“แต่ฉันว่าใช่ะ หนึ่งอาจรู้สึกว่าคุณด้อยกว่าคนอื่นๆ เพราะตัวเอง
ไม่สวยหรือเปล่า” ปนัดดาพูดติดตลก พลังเสริมเชิดหน้าให้ทุกคนรู้ว่า
ไม่สวยเท่าเธอ

“ยะ...แกสวยมากเลยเพื่อน” แซนดร้าพูดพลังจ้องหน้าที่เต็มไปด้วย
ด้วยสีของเพื่อน

ทุกคนหัวเราะ พวกเธอต่างเชื่อว่าตัวเองสวยพอๆ กัน แต่นวินดา
สวยโดดเด่นกว่าทุกคน จนบางครั้งถูกเพื่อนๆ หมั่นไส้แถมริษยา

กุस्ताโบ เนียโต โรอา นักธุรกิจและผู้กำกับภาพยนตร์ที่ร่ำรวยใน
ลาตินอเมริกา กำลังรับประทานอาหารกลางวันอยู่ที่ร้านอาหารริมหาด
ป่าตอง เขาเงยหน้ามองไปทางชายหาดอย่างสนใจระคนประหลาดใจ เมื่อ
เห็นเด็กสาวตากำลังวิ่งอยู่บนชายหาดตามลำพัง

เขาแปลกใจเมื่อเห็นเธอแต่งกายเต็มยศ แน่หนอนว่าแดดแรงเหมาะ
แก่การอาบแดด แต่คงไม่มีใครอุตริอาบแดดหรือวิ่งออกกำลังกายทั้งที่
สวมชุดเอี๊ยมเหมือนเธอ...กุस्ताโบส่ายหน้า ข้าเมื่อเห็นภาพนั้น แล้วก็หมด
ความสนใจแค่นั้น

กุस्ताโบหันกลับมาประชุมกับลูกน้องผ่านทางสไปร์ตต่อ ชายหนุ่ม
เป็นชาวโคลอมเบีย แต่ถือพาสปอร์ตหลายสัญชาติ ทั้งอเมริกา อูรุกวัย

โคลอมเบีย บราซิล ชิลี และเม็กซิโก ส่วนใหญ่กุสตาโบเดินทางไปทำงานตามประเทศต่างๆ ที่สำนักงานของตนตั้งอยู่ ไล่ตั้งแต่บราซิล อเมริกา เม็กซิโก โคลอมเบีย และชิลี

เขามีธุรกิจสิ่งพิมพ์มากมาย ไม่ว่าจะเป็นสำนักพิมพ์ บันทึกเสียงลงในแผ่นฟิล์ม และผลิตภาพยนตร์กับละคร นอกจากนี้ยังทำนิตยสารหลากหลายประเภท

ด้วยเหตุนี้...แม้มาเที่ยวพักผ่อนประจำปีในประเทศไทย เขายังเอางานมาทำด้วย เนื่องจากลูกน้องต้องการการตัดสินใจในเรื่องที่จำเป็นหรือเร่งด่วนจากเขาอยู่ตลอดเวลา

กุสตาโบทำงานหนักมาตลอด กระทั่งได้ชื่อว่า ‘บ้างาน’ ผู้คนรอบข้างเอาแต่อวยเขาโดยปราศจากความจริงใจ เขาเชื่อว่าคนกว่าครึ่งเข้ามาหาเพื่อหวังผลประโยชน์ทางธุรกิจ ถ้าไม่ต้องการชักชวนไปร่วมทุนด้วย ก็อยากเป็นนางแบบหรือนักแสดงในสังกัดของเขา หรือไม่ก็อยากเป็นนักแสดงในภาพยนตร์ที่เขา กำลังถ่ายทำ

เมื่อถึงจุดหนึ่งเขาก็เบื่อผู้คนที่อยู่รอบข้างชนิดที่เรียกว่าค่อนข้างรุนแรง พองานไม่ชุกเขาจึงถือโอกาสสมาพักร้อนหลบเรื่องวุ่นวาย ณ จังหวัดภูเก็ต ในประเทศไทย

เขาประชุมกับลูกน้องต่อ แม้จะมีเสียงคลื่นลมหรือเสียงพุดคุยจากโต๊ะข้างๆ แทรกขึ้นมาเป็นระยะๆ

จนกระทั่งคุยเรื่องสำคัญจบแล้ว เขาจึงเปิดอีเมลเพื่อเลือกตอบเรื่องที่สำคัญๆ ก่อน แต่ละวันมีอีเมลจากลูกน้องเข้ามาหลายสิบฉบับ เขาจึงต้องขยันตอบ เพื่อไม่ให้งานสะสม โดยเฉพาะเรื่องเร่งด่วน

ชายหนุ่มคงทำงานที่ร้านอาหารริมหาดต่อไปอีกนาน หากไม่ได้ยินเสียงหวานใสของเด็กสาวคนหนึ่งดังเป็นภาษาไทยด้วยจังหวะนุ่มนวลน่าฟัง เขาพอเข้าใจอยู่บ้าง เนื่องจากมีญาติและเพื่อนฝูงหลายคนแต่งงานกับสาวไทย อย่างน้อยก็รู้จัก มานูเอล วรากรณ์^๓ แกมยังมีลูกค้าและเพื่อนร่วม

ทุนเป็นคนไทย จึงต้องเรียนรู้ภาษาไทยบ้าง

“ขอน้ำส้มคั้นค่ะ”

เด็กสาวตอบคำถามพนักงานเสิร์ฟต่อ กุस्ताโบเลิกคิ้วเมื่อพบว่าเธอเป็นเด็กสาวคนเดียวกับคนที่ตนคิดว่าแปลก เนื่องจากแต่งกายด้วยชุดเอี้ยมมาวิ่งออกกำลังกาย เขาจมอยู่กับการทำงาน จนไม่รู้เลยว่าเด็กสาวคนดังกล่าวมานั่งที่โต๊ะอาหารไม่ห่างจากโต๊ะเขาเท่าไร

“รับอะไรเพิ่มอีกไหมครับ”

“ไม่ค่ะ ขอแค่นั้น”

“สรุปว่ามีข้าวผัดปูกับน้ำส้มคั้นนะครับ”

“ค่ะ”

กุस्ताโบเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจอีกครั้ง เพราะเด็กสาวที่เขาเห็นอยู่ไกลลิบนั้น เมื่อพิศดูใกล้ๆ แบบนี้ ช่างหน้าใสเยาว์วัยราวกับอายุสิบห้าถึงสิบหกปี ทว่าสิ่งที่ขัดกับใบหน้านั้นคือรูปร่างที่ดูสาวเกินตัว

ชายหนุ่มมองใบหน้าสตรีลูกครึ่งราวกับว่ามีเลือดชาลาตินอเมริกาผสมอยู่ เครื่องหน้ากระจุ่มกระจิม หน้าผากกลมมน ขนตาตกยาวอ่อนรับกับดวงตาสีอัลมอนต์ จมูกโด่ง ริมฝีปากบนเป็นรูปกระจับอ้อมเต็ม มีรอยหยักตรงกลางริมฝีปากล่าง และปลายคางมีรอยบุ๋มเล็กๆ เพิ่มความเซ็กซี่

‘ใช่...สาวลาตินอเมริกาที่เซ็กซี่สุดๆ นี่เอง’ กุस्ताโบลงความเห็นในใจ สาวลาตินอเมริกาทั่วไปค่อนข้างผิวเข้ม แต่เด็กสาวคนนี้มีผิวขาวเนียน เหมือนจะขาวกว่าสาวยุโรปด้วยซ้ำ และขณะนี้ผิวกายที่ขาวอมชมพูอยู่แล้ว ยิ่งแดงระเรื่อจากไอแดด ดูเป็นภาพที่น่าชมยิ่งนัก

สวรรค์ช่วย...กุस्ताโบประหลาดใจ เมื่อส่วนที่ควบคุมไม่ได้ของตัวเองกำลังตื่นตัวราวกับม้าพยศ บางทีอาจเป็นเพราะเขาเฝ้าจ้องจากผู้หญิง

^๓ มานูเอล พระเอกจากเรื่อง ไฟรัก เขียนโดย คณิตยา

นานเกินไป...มาอยู่ประเทศไทยแปดวัน เขายังไม่ได้หลับนอนกับสาว
คนไหนเลย แม้จะมีหลายคนเสนอตัวให้เขาถึงที่ก็ตาม

“เจ็ดสัปดาห์หรือ ฉันขับไม่แข็ง”

เสียงของเด็กสาวดังขึ้นอีกครั้ง กุस्ताโบมองภาพนั้นนิ่งๆ ตอนนั้นเขา
ตัดสินใจทิ้งงานทุกอย่างที่อยู่ในมือเพื่อเงยหน้าและฟังเสียงเธอ น้ำเสียง
ของเด็กสาวนุ่มนวลชวนฟัง คนปลายสายพูดอะไรเขาก็จะรู้ แต่เธอ
ตอบไปว่า

“บานานาโบตฉันก็เล่นไม่เป็น”

“...”

“เอาอย่างนั้นเหรือ”

“...”

“ตกลง ถ้าอย่างนั้นอีกครั้งชั่วโหม่งเจอกัน ฉันขอกินข้าวสับนาที”

“...”

“ฉันอยู่แถว...” เด็กสาวมองรอบตัวราวกับหาจุดที่สังเกตได้ง่าย
ก่อนตอบว่า “แถวๆ นี้ไม่มีจุดสังเกตอะไรเลย...เอาอย่างนี้ พวกแกอยู่ไหน
เดี๋ยวฉันไปหาเอง”

“...”

“ตกลง...แล้วเจอกัน”

จากนั้นกุस्ताโบก็ประหลาดใจเมื่อเห็นการกินอาหารของเด็กสาว
เพราะถ้าเรียกว่าเร็วเป็นพายุบูแคมก็คงไม่ผิดนัก เขายังไม่เคยเห็นใครใช้
ช้อนส้อมเร็วเท่าเธอมาก่อน เพียงไม่ถึงห้านาทีทุกอย่างที่อยู่ในจานก็
เรียบวูช เธอรวบช้อนส้อมวางบนจาน ก่อนจะเรียกพนักงานเสิร์ฟมาคิด
เงิน แล้วหายไปจากสายตาเขาอย่างรวดเร็ว...ดูจะเร็วพอๆ กับขามา

กุस्ताโบเบิ่งตา ขำขันปนเอ็นดูเธออีกครา...

นวนิดาไม่เสียเวลาเปลี่ยนชุดว่ายน้ำเหมือนเพื่อนคนอื่นๆ เมื่อเธอเดินหาเพื่อนเจอก็วิ่งเข้าไปร่วมแจมทันที ขณะที่คนอื่นๆ สวมชุดทูพีช กำลังเจรจากับคนให้เช่าบานานาโบตเรื่องจำนวนคนนั่งเรือ ส่วนบางคนนั่งชมวิวอยู่ใกล้ๆ

“หกลคนไม่ได้หกรอกครับ ที่นั่งมีให้จับแค่ห้า คนที่หกจะไม่มีที่จับ”

“ถ้าอย่างนั้นแบ่งเป็นสองทีมละกัน” นวนิดาช่วยตัดสินใจ หลังจากฟังเพื่อนๆเถียงกันพักหนึ่ง

“แต่สามต่อสามไม่มันนะ” ปนัดดาค้าน

“เอาอย่างนี้...ฉันนั่งดูพวกแกเล่นอยู่ตรงนี้ก็แล้วกัน” นวนิดาตัดสินใจง่าย ๆ

“เฮ้ย...ได้ยังไง ไม่มีแกก็ไม่มันนะสิ มาด้วยกันก็ต้องเล่นด้วยกัน” แชนดร้าค้านอีกคน

“พวกแกนี่เรื่องมากจริงๆ พี่เขาก็บอกอยู่แล้วหกลคนไม่ได้ โบทมันจำกัดคนนั่งได้แค่ห้า” อภิญญาบ่น

“ถ้าอย่างนั้นแบ่งเป็นสามต่อสามก็ได้ ว่าแต่แกไม่ไปเปลี่ยนชุดเป็นทูพีชก่อนหรือหนึ่ง” ชลพิศตัดสินใจ ก่อนหันไปถามเพื่อน

“ไม่ ชี้เกียจ ชุดนี้โอเคแล้ว”

ทุกคนพร้อมใจกันมองชุดเอี๊ยมของคนพูด แล้วปนัดดาก็พูดว่า “อย่าว่าอย่างโน้นอย่างนี้เลยนะหนึ่ง ชุดลูกหมีของแกเวลาอยู่กรุงเทพฯ มันก็น่ารักดีอยู่หรอกนะ แต่ถ้างั้นน้ำ แกลองคิดดูว่าจะทุเรศแค่ไหน แถมจะจุคให้แกจมน้ำได้ง่ายๆ ด้วย”

“พี่เขามีเสื้อชูชีพให้”

“เออ...เถียงแบบนี้ ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจแกแล้วกัน ฉันละหน่า”

นวนิดาไหวไหวอย่างไม่มีที่หระ เธอรับเสื้อชูชีพจากคนให้เช่าบานานาโบตมาสวม ไม่สนใจว่าเอี๊ยมจะดูตลกแค่ไหนให้หนักอึ้งอย่างที่เพื่อนว่าหรือไม่ เพราะสำหรับเธอ การได้ลองประสบการณ์ใหม่ๆ ช่างน่าสนใจและ

ทำหายมาก และการได้ทำอะไรผ้าเหล่ายิ่งดูแหวกแนวไม่เหมือนเพื่อนดี

ทันทีที่บานานาโบตถูกสปีดโบตลากห่างจากฝั่งไปไกลโซ พวกสาว ๆ ก็ร้องกรี๊ดกร๊าดอย่างสนุกสนาน คนขับสปีดโบตขับจวดเหวียนเพื่อสร้างความหวาดเสียวให้ลูกค้า เวลาผ่านไปเกือบสิบนาที คนขับก็หักเลี้ยวสปีดโบตอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้บานานาโบตพลิกคว่ำไม่เป็นท่า เรียกเสียงกรี๊ดยาวอย่างตกใจระคนหวาดเสียว

จากนั้นบานานาโบตลำที่วินดานั่ง ก็ถูกกระซวกพลิกคว่ำในสภาพไม่ต่างกัน แม้จะเตือนตัวเองให้จับเชือกและใช้ขาเกาะข้างบานานาโบตให้แน่นแล้วก็ตาม

วินดารู้ว่าคิดผิดที่สวมชุดเอี้ยมลงน้ำ เพราะทันทีที่ลื่นตกจากบานานาโบต น้ำทะเลก็ทำให้ชุดเธอหนักอึ้ง ก่อนจะพาตัวเธอดิ่งลงทะเลในระดับลึกพอสมควร แล้วค่อยๆ ลอยขึ้นมาเหนือน้ำด้วยเสื้อชูชีพที่สวมอยู่ วินดารู้ว่าแม่จะมีเสื้อชูชีพ แต่ก็ทำให้เธอรู้สึกว้าวเสียวซ่าซ่าทั้งหน้าและคอในช่วงนั้น อีกทั้งยังรัดกายเธอจนอึดอัด

เพื่อนๆ หัวเราะอย่างสนุกสนาน ขณะที่คนขับสปีดโบตวนกลับมาเพื่อช่วยพวกเธอขึ้นสู่บานานาโบต จังหวะที่รอให้เพื่อนๆ ปีนขึ้นไปทีละคน วินดาก็เหลียวมองรอบกาย เธออยู่กึ่งกลางทะเลเพราะออกห่างจากฝั่งพอสมควร

วินดา มองเพื่อนๆ ที่กำลังลอยคอกกลางทะเลระหว่างรอปีนขึ้นบนบานานาโบต เธอไม่สงสัยเลยว่าถ้าปลดเสื้อชูชีพออกแล้วจะจมหายไปยังก้นทะเลหรือไม่ ในเมื่อเธอว่ายน้ำไม่แข็งเอาเสียเลย เพราะอาศัยฝึกว่ายน้ำกับเพื่อน ไม่ได้เรียนคอร์สว่ายน้ำจริงจังเหมือนนนิยา

เมื่อใครๆ ถามว่าทำไมเธอไม่เรียนว่ายน้ำ เธอก็มักตอบด้วยเหตุผลเดิมๆ ว่า ไม่มีเวลาไปเรียนจริงจัง ทั้งที่ความจริงเธอไม่มีเงินไปลงทะเบียนเรียนต่างหาก เพราะต้องเก็บเงินซื้อไอโฟน ถ้าเธออยากได้อะไรก็ต้องเก็บเงินค่าขนมซื้อเอง แต่อีกนั่นแหละ ถึงพยายามเก็บก็ไม่พอสักที จึงต้อง

บากหน้าไปขอจากบิดา แต่ก็เป็นเรื่องราวใหญ่โตต่อเนื่องไปถึงเรื่องขอไปเรียนซัมเมอร์ที่ต่างประเทศ จนกระทั่งรู้ความจริงเกี่ยวกับชาติกำเนิดของตัวเอง นวินดาถอนหายใจเฮือก เพราะพบคำตอบแล้วว่าทำไมเธอถึงมีใบหน้าไม่เหมือนใครๆ ในบ้าน

นวินดานึกถึงตอนเธออายุเจ็ดขวบ ส่วนน้องสาวอายุห้าขวบ ช่วงนั้นเธอรู้สึกว้ากับบิดากับมารดาที่รักน้องสาวมากกว่า แต่ไม่ได้รุนแรงมากเท่าตอนนี้ ด้วยยังรู้สึกว้ากับมารดาที่รักและเอ็นดูเธอด้วย เพราะถ้าเธออยากได้ของเล่นหรือเสื้อผ้าใหม่ๆ ก็ยังหาซื้อให้ จนกระทั่งनियाเริ่มเข้าเรียนทุกอย่างก็เปลี่ยนไป

เวลาเธอขอหรือเรียกร้องอะไร มารดามักให้คำตอบเดิมๆ ว่า ‘ต้องประหยัด เพราะเราไม่ได้ร่ำรวย’ เธอจึงใช้วิธีเก็บเงินค่าขนมซื้อเอง

แรกๆ นวินดาก็เชื่อมารดาว่าครอบครัวไม่ได้ร่ำรวย แต่เมื่อนियाขออะไรแพงๆ กลับได้ทุกครั้ง ทำให้เธอเลิกเชื่อตามนั้น และคิดใหม่ว่าตนอาจเป็นส่วนเกินของครอบครัว มารดาจึงเห็นว่าอะไรที่เป็นความต้องการของเธอ มักเป็นของฟุ่มเฟือยหรือฟุ้งเฟ้อ หรือไม่ก็เกินความจำเป็นอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้ นวินดาจึงไม่ยากขออะไรจากมารดาอีก ยกเว้นเมื่อควรจำเป็นจริงๆ เท่านั้น

เธอไม่รู้ว้ว่าด้วยเหตุผลนี้หรือไม่ ตนจึงติดเพื่อนมากขึ้น ช่วงหลังมารดาบ่นว่าผลการเรียนของเธอตกต่ำ ต่างกับนियाที่ผลการเรียนพุ่งพรวดราวกับจรวดนำวิถี แ่นละ...มารดาส่งน้องสาวไปเรียนพิเศษกับครูเก่งๆ ของไทยแทบทุกวิชา จะไม่ให้เก่งเกินหน้าเกินตาเพื่อนฝูงได้อย่างไร นวินดาติดด้วยความขมขื่นใจ

“ยายหนึ่ง เลิกผันหวานได้แล้ว ขึ้นมาบนบานานาโบตเร็วๆ”

เสียงตะโกนของเพื่อนทำให้นวินดาตื่นจากภวังค์ เธอเพิ่งรู้ว่ากำลังลอยคออยู่กลางน้ำคนเดียว ขณะที่คนอื่นๆ กลับขึ้นไปนั่งบนบานานาโบตเรียบร้อยแล้ว เธอยื่นมือให้เพื่อนๆ ช่วยดึงขึ้นไป จากนั้นบานานา-

โบตกีเล่นตามสปีตโบตอย่างฉวัดเฉวียนอีกครั้ง แต่ไม่ถึงกับล้มคว่ำเหมือนเมื่อครู่ ก่อนจะกลับสู่ง่วงโดยสวัสดิภาพ

“ทำไมแกแต่งตัวไม่ได้เรื่องอย่างนี้วะหนึ่ง แต่งตัวยังกับแม่ชี เราจะไปเที่ยวกลางคืนนะ ไม่ได้ไปทำวัตรเย็น” หัวใจในกลุ่มทัก พลังมองเสื้อเชิ้ตแขนยาวกับกางเกงยีนสีเดียวกันของนิวนิดา

“ก็ฉันไม่มีชุดอย่างแกนี่” นิวนิดาได้พลังมองชุดของชลพิศ

หัวใจของกลุ่มสวมเสื้อสายเดี่ยวกับกางเกงขาสั้นजून्ดิดที่เรียกว่า ‘สั้นเสมอถึง’ คือสั้นมากจนแทบไม่ช่วยปิดบังอะไรได้ ความจริงไม่ใช่แค่หัวใจ แต่คนอื่นๆ ในแก๊งก็แต่งกายไม่ต่างกับชลพิศนัก มีเธอผ่าเหล่าอยู่คนเดียว

“นั่นสิ แกไม่อายุบ้างหรือหนึ่ง นับวันยิ่งทำตัวแตกแถวไม่เข้ากลุ่มหรือว่าอยากเด่นอี” เอมมาเสริม

“ไปถามอะไรอย่างนั้นวะ หนึ่งก็บอกแล้วว่ามันไม่ได้เตรียมเสื้อผ้ามา” อภิญาหย่าศึก ก่อนจะหันไปพูดกับนิวนิดาว่า “เอาอย่างนี้ ยืมฉันไหม ฉันมีเหลือเพื่อ ทั้งกระโปรงเสมอ...หรือกางเกงสั้นเสมอถึงเนี่ย”

นิวนิดาทำหน้าเหยิ่มแล้วพูดว่า “ไม่ใส่ไม่ได้เธอ”

“แกอยากเป็นแกะดำหรือยังไงวะ ตอนเล่นบานานาโบตกีเหมือนกันทุกคนใส่บิกินีเซ็กซี่ แกเด่นอยู่คนเดียว ดันใส่ชุดเอี้ยมไปได้ ผลเป็นยังงี้ละ แทนที่พวกฉันจะได้รับความสนใจจากหนุ่มๆ ริมหาด ทุกคนกลับหันไปสนใจแกคนเดียว คงประณามแกในใจว่าตลก แต่งตัวไม่ถูกกาลเทศะ” ปนัดดาเสริมว่า

นิวนิดาย้อนถามตรงๆ “แล้วแกไปรู้ความคิดพวกเขาได้ยังไง”

“รู้สิ แค่อ่านสายตาฝรั่งริมหาดพวกนั้นฉันก็รู้แล้ว”

“เก่งจริงแม่คูน”

“พอๆ หยุดเถียงกันได้แล้ว ตกลงว่าไอ้หนึ่งจะเอาอย่างไร เดี่ยวก็ตึก

หรรษา” เพื่อนในกลุ่มอีกคนหย่าศึก

“ฉันใส่ชุดนี้ไปไม่ได้หรอก” นวินดาถามเสียงอ่อย

“ไม่ได้” ทุกคนตอบเป็นเสียงเดียวกัน

ปนัดดาเสริมว่า “แกจะชอบทำตัวเด่นไปถึงไหนอี คนอื่นมาลั่น แกก็ต้องลั่นเหมือนกันสิ”

นวินดากลืนน้ำลาย

“หรือแกไม่กล้า” อภิญาปราชญ์

“ใครบอกว่าฉันไม่กล้า เรื่องเล็กแค่นี้ แกเอามาเลย ฉันจะใส่ให้ดู”

นวินดาได้ทันควัน โดยไม่ยอมมุกกลับเหลี่ยม

สิบนาทิต่อมา นวินดาก็ออกจากบ้านพักของเพื่อนโดยสวมเสื้อสายเดียวกับกางเกงขาสั้นจู้เหมือนคนอื่นๆ วุบหนึ่งเธอกลัวไม่ปลอดภัย โดยเฉพาะเมื่อแต่งตัวไม่รัดกุมออกไปเดินกลางค่างกลางคืน แต่จะเถียงเพื่อนก็สายไปแล้ว เพราะทุกคนนั่งเบียดกันในรถแวนซาคันเดียวจนจะถึงถนนคนเดินซึ่งอยู่แถวหาดบางลาอยู่แล้ว

ชลพิศขับรถไปจอดในภัตตาคารแห่งหนึ่งแล้วพูดว่า “กินข้าวที่นั่นแหละ เสร็จแล้วค่อยเดินไปผับที่บางลา”

บางลาเป็นถนนคนเดิน เป็นเส้นทางปิด ไม่ให้รถราสัญจรไปมาริมถนนทั้งสองข้างจึงเต็มไปด้วยสถานบันเทิงและนักท่องเที่ยว

กลุ่มของนวินดารับเมนูมาเปิดดู จากนั้นก็สั่งอาหารแนะนำของร้านซึ่งแน่นอนว่าราคาแพงหูฉี่ นวินดากังวลเรื่องเงินในกระเป๋าเล็กน้อย เพราะมารดาให้เงินค่าเที่ยวมาก็จริง แต่เมื่อรวมกับเงินเก็บจากค่าขนมก็ไม่ได้มากมาย ทำให้เธอหนักใจว่าจะเหลือใช้ในคืนหลังๆ ขณะพักที่ภูเก็ตหรือไม่

เมื่อบริการรับออร์เดอร์ไปแล้ว นวินดาก็พูดว่า “ถ้าเงินฉันไม่พอพวกแกสำรองจ่ายไปก่อนนะ แต่ละคนเลือกเมนูแต่ละอย่างแพงหูฉี่ทั้งนั้น”

“อะไร...แค่จานละสิร้อยห้าร้อย แค่นี้จึ๊บๆ อย่าบอกนะว่าแกเอาเงิน

มาไม่พอ ยี้...ไม่อยากจะคบคนจน” ปนัดดาเสริมว่า

นวนินดาหน้าเสีย เธอไม่รู้ว่่าเพื่อนพูดจริงหรือไม่ แต่ก็ทำให้เสียความรู้สึก หัวใจของกุ่มมองคนโน้นทีคนนั้ทีแล้วกล่าวว่า

“แกพูดอย่างนั้นก็ไม่ถูก ทุกคนไม่ได้รวยเหมือนตระกูลแกนี่หว่า เป็นถึงเจ้าของเครือข่ายสัญญาณโทรศัพท์”

“ครอบครัวแกก็ใช้อย่ยนี่ เป็นเจ้าของธุรกิจส่งออก แถมยังเป็นตัวแทนจำหน่ายตั้วสายการบินของประเทศ...เจ้าเดียวในประเทศไทย แล้วก็ผลิตเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เครื่องดื่มชูกำลัง รวยจนฟอร์بسจัดให้อยู่ในอันดับที่หนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองของโลก” ปนัดดาพูดพลางมองชลพิศ เธอหมายถึงสายการบินของประเทศหนึ่งในเอเชีย ซึ่งครอบครัวของเพื่อนผูกขาดการจำหน่ายตั้วมานานหลายสิบปี

“เอาน่าๆ หยุดอวยกันไปมาได้แล้ว เอาอย่างนี้...คินนี้เรามาเล่นสนุกๆ กัน ถ้าไอ้หนึ่งกล่าเป็นสาวอะโกโก ทั้งอาหารค่า และค่าตริงก็คินนี้ไม่ต้องจ่าย โอเคไหมทุกคน” อภิญญาเสนอ

“เฮ้ย...แกเล่นบ้าอะไร” นวินดาสบถ

“ไม่บ้า สนุกตือออก แล้วพวกฉันจะแกล้งเป็นหน้าม่าให้ เอาอย่างนี้...ถ้าแกสามารถล่าเงินจากบรรดานักท่องราตรีมาได้ไม่ต่ำกว่าห้าพันในคินนี้ แกเอาเงินพนันของพวกเราไปด้วยเลย...ตกลงไหมเพื่อน” เจ้าของไอเดียขยายความต่อ

อภิญญาหันไปบอกเพื่อนๆ อีกว่า “เรามาพนันกันว่่า คินนี้ไอ้หนึ่งจะได้ทิปจากแขกถึงห้าพันไหม เอ้า...ใครจะลงเท่าไร ฉันรับเป็นเจ้ามือเอง เงินพนันที่ได้จะแบ่งให้อีหนึ่งครึ่งหนึ่ง ที่เหลือเป็นของเจ้ามือ”

“เฮ้ย...ฉัน...”

“หรือแกไม่กล้าวะ” หนึ่งในกลุ่มเพื่อนหยามแกมยั่ว

“ความจริงก็เป็นไอเดียไม่เลวนะหนึ่ง แถมแกจะได้เงินใช้ตั้วย” อีกคนมาในแนวส่งเสริม

“นั่นสิ เอาเลยๆ” แล้วเพื่อนที่เหลือก็ประสานเสียงเชียร์

นวินดาทำหน้าที่คิดก่อนตอบว่า “ตกลง ฉันจะเล่นเกมนี้กับพวกแกก็ได้ แต่มีข้อแม้ว่าไอ้หนูต้องลงแข่งกับฉันด้วย” เธอหมายถึงอภิญาหรือญาญา แต่เพื่อนๆ ชอบเรียกว่าหนู

“เฮ้ย...ฉันเป็นเจ้ามือ จะไปลงแข่งได้ยังไง”

“ทำไมจะไม่ได้ หรือแกไม่กล้า กลัวได้ทีบ่นน้อยกว่าฉันเหรอ” นวินดาเสริมปราชัย หมายถึงยุให้เพื่อนลงแข่งด้วย

“ไม่มีทาง อย่างฉันไม่มีทางกลัวแพ้แก”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตกลงตามนี้”

๓

นวินดาไม่รู้ว่าทุกอย่างเริ่มต้นได้อย่างไร แต่กว่าจะรู้ตัวก็สายเกินกว่าจะหันหลังกลับแล้ว จึงปล่อยเลยตามเลย

เมื่อรับประทานอาหารมื้อค่ำเสร็จแล้ว หัวใจของกลุ่มกีฬาเพื่อนๆ ไปยังบาร์แห่งหนึ่งซึ่งมีลูกค้าเป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติเพศชายเข้ามานั่งดื่มมากมาย

บาร์ริมถนนในละแวกนี้ เป็นบาร์ประเภทที่มีสาวนุ่งน้อยห่มน้อยขึ้นไปเต้นรูดเสาอยู่กลางฟลอร์หรือไม่ก็บนเทอร์เรซบาร์ทั้งนั้น มักเรียกกันว่าสาวอะโกโกหรือนักเต้นบนโต๊ะ (Table Dancers)^๔ อย่างบาร์ที่กลุ่มนวินดาเข้ามาทำพินันกัน ก็มีสาวอะโกโกสวมเสื้อสายเดี่ยวกับกางเกงขาสั้นซึ่งเรียกตามศัพท์สมัยนี้ว่า ‘เสมอลิง’ กำลังวาดลวดลายกอดเสา รูดเสาอยู่บนเทอร์เรซบาร์ที่บรรดานักเที่ยวกลางคืนกำลังนั่งดื่มขนาบอยู่อีกด้าน เท่ากับ

^๔ คำเรียกอย่างเป็นทางการคือ Table Dancers หรือนักเต้นบนโต๊ะ แต่คนไทยมักเรียกว่า A Go-Go Girl

ว่าเงยหน้าขึ้นไปก็เห็นแก้มกันหรือทางแกงลิงของบรรดาสาวอะโกโกเหล่านั้น
 นวินดากลืนน้ำลายขณะมองตามหลังเพื่อนที่กำลังเข้าไปเจรจากับ
 ผู้จัดการบาร์ เธอเงยหน้ามองบรรดาสาวอะโกโกที่กำลังวาดลวดลายอยู่บน
 ฟลอร์แล้วต้องกลืนน้ำลายอีกอีก

ให้ตายเถอะ...เธอไม่เคยคิดว่าจะต้องมาเล่นเกมพิลึกพิลั่นแบบนี้มา
 ก่อน แต่ครั้งจะถอยก็สายเกินไปเสียแล้ว เธอเป็นคนประเภทที่ไม่ยอม
 เสียเหลี่ยม และแน่นอนว่าไม่ยอมให้ใครมาปรามาสด้วย จึงต้องลุยต่อไป
 เป้าหมายคือหาเงินจากแขกให้ได้ห้าพันบาทก่อนมิถุนายน

ชลพิศเดินกลับมาแล้วบอกว่าผู้จัดการบาร์ตกลง ความจริงคำตอบ
 มีมากกว่า ‘ตกลง’ เพราะฝ่ายนั้นชอบเกมของพวกเธอ แล้วเจ้าตัวก็พูด
 ต่อว่า

“เจ้ขายอมให้พวกแกขึ้นไปรูตเส้าได้เต็มที แต่ต้องหักเงินให้ทางร้าน
 ลิบเปอร์เซ็นต์ของค่าทิป อ้อ...เจ้แกล้งแฉด้วยว่าพวกแกควรเปลี่ยนชุด
 เพราะยังมั่วสั่นไม่ถึงใจ”

“แต่เราไม่มีชุดอย่างว่า” นวินดาแย้ง

“เจ้บอกว่ามีชุดให้เปลี่ยนหลังร้าน”

นวินดากลืนน้ำลาย และมองชุดตัวเองซึ่งคิดว่าสั้นมากอยู่แล้ว “ฉัน
 ขอใส่ชุดนี้ไม่ได้เหรอ”

“เจ้บอกว่าถ้าเป็นอย่างนี้จะเป็นกะดำ สาวอะโกโกของเขาต้องสั้นเสมอ
 จิมเท่านั้น”

“นี่ก็สั้นมากแล้ว” นวินดาแย้ง

“ยังไม่พอ แกไม่เห็นหรือ อะโกโกแต่ละรายใส่สั้นเห็นกันทั้งนั้น”

นวินดากลืนน้ำลายอีกคำรบ พลางมองขึ้นไปบนโถงที่บรรดาสาว
 อะโกโกเต้นรูดเส้าอยู่ เธอพึมพำกับตัวเองโดยแทบไม่ได้ยินเสียงว่า

“สาบานเลย ฉันจะทำอะไรบ้าๆ แบบนี้ครั้งเดียวเท่านั้น”

ถ้าใครบอกว่าโลกกลม ต่อไปนี้กุस्ताโบจะเชื่อสุดใจ จะไม่ค้านอีก เพราะบัดนี้เขาประจักษ์แล้ว ผู้กำกับหนุ่มมองผู้หญิงหลายคนต่างวัยกำลังเต้นรูดเสาอยู่บนเทอร์เรซบาร์อย่างสนุกสนานด้วยความประหลาดใจ สองในนั้นเป็นเด็กวัยรุ่นที่หน้าตาเยาว์วัยที่สุดในกลุ่ม และหนึ่งในสองนั้น เขาจำได้แม่นว่าเป็นคนเดียวกับที่วิ่งกลางหาดโดยสวมชุดเอี๊ยม แกรมกินอาหารเร็วราวกับพายุบูแคม และยังเป็นคนเดียวกับที่ขี้นานาโบตทั้งที่ยังสวมชุดเอี๊ยม

เขาก้าวเข้าไปในบาร์ริมถนนโดยไม่ลังเล ราวกับมีอะไรบางอย่างดึงดูดสายตา...

“สวัสดิ์ค่ะ...รับเครื่องดื่มอะไรดีคะ” พนักงานเสิร์ฟสาวต้อนรับอย่างพิถีพิถันด้วยรอยยิ้มสดใส ตาพวาระยบอย่างคนเจ้าชู้

“ผมขอนั่งโต๊ะนั้นได้ไหม”

กุस्ताโบชี้ไปยังโต๊ะซึ่งเด็กสาวที่เขาสนใจกำลังวาดลวดลายอยู่บนเทอร์เรซบาร์ ท่วงท่าดูขัดตา ราวกับอยู่ผิดที่ผิดทาง อาจเป็นเพราะเธอดูเขินๆ ราวกับไม่มั่นใจการแต่งกายของตัวเองเท่าไร เพราะคอยดึงกางเกงลง หรือไม่ก็อาจเป็นท่าเต้นซึ่งเจ้าตัวดูไม่มั่นใจเอาเสียเลย แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตามแต่ ทำให้เธอดึงดูดสายตาถูกคำโดยเฉพาะหนุ่มต่างชาติแปลกดี...

อะไรบางอย่างบอกเขาว่าเธออาจเป็นเด็กใจแตก มาทำงานเป็นสาว Table Dancer ที่ผับแห่งนี้ได้ไม่นาน

คนเราดูหน้าไม่รู้จักจริงๆ ตอนกลางวันแต่งตัวเรียบร้อยเป็นสาววัยใส แต่ตกกลางคืน...ออกลาย ไซ้...คำคำนี้น่าจะเหมาะกับเด็กสาวคนนั้น

กุस्ताโบยอมรับว่าแม้เธอจะดูเขินๆ ขณะเต้นรูดเสาเพื่อยั่ววนนักดื่ม แต่ความจริงเธอก็คือสาวอะโกโกจริงๆ เพราะเด็กดีที่ไหนจะมาเปิดเนื้อหนังมังสา วาดลวดลายยั่ววนสื่อสิ่งหึงกระตึงเรดแบบนี้ กุस्ताโบก็พลางมองภาพเบื้องหน้าด้วยแววตาที่ปราศจากความรู้สึก เลื้อยเกาะอก

สีขาวขนาดหนึ่งคืบ อดทนหน้าท้องแบนราบขาวนวลเนียน แม้กระทั่งยามอยู่ท่ามกลางแสงสลัวของบาร์ยังเห็นได้ชัดว่าผิวเธอขาวผ่อง แตกต่างกับสาวอะโกโกราายอื่นๆ ส่วนท่อนล่างสวมกางเกงยีนส์แคคียบ เห็นแก้มกันชัดเจนยามเธอหมุนตัวกอดเสา

สวรค์ช่วย... กุสตาโบรู้สึกเหมือนถูกตีแสกหน้า เมื่อสบตาอีกฝ่ายซึ่งกำลังมองตรงมา “ไม่รู้ว่าจะมองเขาอยู่หรือเขาคิดไปเอง แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไร แค่ว่าเห็นแววตาเธอก็ทำให้หัวใจเต้นเป็นจังหวะแปลกๆ แล้วแปลกมาก... เขาไม่เคยรู้สึกแบบนี้กับใครมาก่อน ยิ่งสาวประเภทที่ไม่เคยอยู่ในสายตาเขาซึ่งเรียกว่าสาวอะโกโก ยิ่งไม่น่าเป็นไปได้ แต่ตอนนี้ราวกับหัวใจจะหยุดเต้น เพียงแค่ได้สบตาดังกล่าวคนนั้น

พนักงานเสิร์ฟมองตามสายตาเขาแล้วพูดกับตัวเองในใจว่า ‘อ้อ... ฝรั่งเศสหลอรายนี่สนใจเด็กวัยรุ่นใจแตกกลุ่มนั้น’

หญิงสาวละสายตาจากสาวอะโกโกแล้วพูดกับชายหนุ่ม “แต่โธษนั้นเต็มแล้ว คุณก็เห็นแล้วว่ามัลลิก้านั่งเต็มหน้าเสา คุณจะเข้าไปเบียดเธอต้องยืนเอนานะ”

“ถ้าคุณหาที่นั่งให้ผมได้ ผมจะขอบคุณมาก” กุสตาโบกล่าวแล้วสอดธนบัตรสีม่วงใส่มือพนักงานเสิร์ฟ และกล่าวต่อว่า “แต่ถ้าหาไม่ได้ก็ไม่เป็นไร ผมยินดียืน”

พนักงานเสิร์ฟพ้องชั่วคราว ก่อนตอบอย่างพิถีพิถันว่า “ยินดีค่ะ ถ้าอย่างนั้นรอสักครู่นะคะ”

กุสตาโบมองเด็กสาวคนเดิม พนักงานเสิร์ฟพูดถูก เทอร์เรซบาร์ที่เธอเดินอยู่มีลูกค้าชาวต่างชาติวัยต่างกันอย่างหนึ่งเต็มอยู่รอบโต๊ะจริงๆ แถมยังมากกว่าเทอร์เรซอื่นๆ ด้วยซ้ำ

บาร์แห่งนี้ตกแต่งเหมือนบาร์อื่นๆ ที่อยู่ข้างถนนคนเดินทั้งสองข้าง นั่นคือเป็นบาร์นั่งดื่ม โดยจัดเป็นเทอร์เรซบาร์ตามจุดต่างๆ แต่ละเทอร์เรซมีบาร์เทนเดอร์ประจำการ คอยผสมเครื่องดื่มตามที่นักดื่มต้องการ ต่าง

กันแค่บาร์แห่งนี้ค่อนข้างใหญ่ และเทอร์เรซบาร์ที่เด็กสาวต้นเรียกลูกค้า
อยู่ ก็มีลูกค้ามายืนรอจนล้นไปถึงหน้าบาร์

เธอเรียกลูกค้าได้มากจริงๆ

พนักงานเสิร์ฟคนเดิมกลับมา “เชิญค่ะ ฉันบังเอิญหาที่ว่างให้คุณได้
แล้ว”

“ขอบคุณครับ” กุสตาโบเดินตามพนักงานเสิร์ฟไปราวกับต้องมนตร์
สะกด เขาสั่งเครื่องดื่มแล้วเหลืงหน้าดูภาพเบื้องหน้า เห็นแก้มกันของ
เด็กสาววางๆ ชายหนุ่มยอมรับว่าเป็นภาพที่น่ามองจริงๆ เธอเซ็กซี่ แต่ก็ดู
ใสซื่อขัดกับภาพลักษณ์ภายนอก

เด็กสาวคนนั้นกำลังถูกหนุ่มต่างชาติพูดจาทะลอม หรือจะพูดให้
ตรงกว่านั้นคือ ‘จีบ’ แน่แน่นอนว่าคงอยากไปจบบน ‘เตียง’ และชายคนนั้น
ไม่ใช่คนเดียวที่ต้องการหลับนอนกับเธอ เพราะผู้ชายหลายคนกำลังแข่ง
กันจีบเธอ และเด็กสาวคนนั้นก็เหมือนจะเล่นด้วย กุสตาโบเชื่ออย่างนั้น
เพราะเธอแสดงออกไ้ต่างๆ ด้วยการโน้มตัวลงต่ำจนเห็นทรวงอกกลมๆ
ราวกับยั่วลูกค้า ทรวงอกอวบอ้วนนั้นแทบชนใบหน้าหนุ่มต่างชาติรายหนึ่ง

กุสตาโบได้ยินไม่ถนัดว่าเด็กสาวคนนั้นพูดอะไร เพราะเสียงเพลง
กลบหมด แต่เห็นหนุ่มรายนั้นควักเงินออกมาวางลงในร่องอกของเธอ
อย่างอ้อยอิ่งก่อนจะดึงมือกลับ ทำให้หนุ่มต่างชาติคนอื่นๆ ทำแบบ
เดียวกัน และใกล้ๆ กันก็มีเด็กสาวทำทางแค้นเขียวอีกคนซึ่งเรียกแขกได้
มากพอๆ กัน รายนั้นหน้าตาออกไทยๆ ไม่ใช่สโตร์ลาตินอเมริกาซึ่งเป็น
แบบที่เธอชอบ

ไม่เพียงลูกค้าในร้านจ้องเธอตาเป็นมัน แต่นักท่องเที่ยวที่เดินผ่าน
บาร์ก็หยุดมองเธอเป็นตาเดียว ราวกับสนใจใคร่รู้ว่าเธอจะทำอะไร หรือจะ
เดินทำไ้ไหนต่อ

กุสตาโบจิบเครื่องดื่มอย่างใจเย็น และสังเกตการณ์เงียบๆ
สัญชาตญาณบอกเขาว่าเด็กสาวพร้อมจะอดเนื้อหนังมังสาให้ใครก็ตามที่

ยอมจ่ายเงินอย่างงาม...อะไรบางอย่างที่กุस्ताโบไม่เคยรู้ว่ามืออยู่ในตัวเอง
สั่งให้เขาชะงักหน้า พลังตะโกนเรียกเธอ

“คุณ!” กุस्ताโบเรียกเป็นภาษาไทย

เพียงพบกัน จิตใจก็พานจะหวั่นไหวราวกับคนอ่อนแอ...

เหมือนมีลูกธนูนับร้อยพุ่งมาหานวินดาเป็นจุดเดียว ตาคมคู้นั้นมี
อำนาจสะกดเธอให้หนึ่งงันได้อย่างน่าประหลาด เธอพยายามสะกดหัวใจให้
เต้นช้าลง

นวินดาเคยอ่านนิยายประเภทหวานแหววเพื่อฝัน ประมาดว่าแค่ได้
สัมผัสมือ จิตใจก็พานจะเต้นรัว หรือมีอาการเหมือนถูกไฟฟ้าชอร์ตอะไร
เทือกนั้น แต่เธอไม่เคยเชื่อ คิดว่าเป็นเพียงนิยายหลอกเด็ก บัดนี้อาการ
นั้นกำลังเกิดกับเธอ แต่มันก็ไม่ต้องถึงกับตะลึงต้องตัวเหมือนใน
นิยาย แค่นี้สับสนอาการคล้ายสายฟ้าฟาดก็เกิดขึ้นแล้ว

“คุณ...” ผู้ชายคนนั้นเรียกซ้ำเป็นภาษาไทย

“คุณเรียกฉันหรือ” เธอตะโกนถามแข่งกับเสียงเพลง พลังเดิน
อ้อมเข้าไปหาเขาอย่างมีชั้นเชิง

“ใช่...ผมมีเรื่องอยากคุยด้วย”

“ฉันไม่ได้ยิน คุณเข้ามาใกล้ๆ ลีคะ” นวินดาตะโกน

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนชิดขอบเทอร์เรซบาร์ พลังชะงักหน้าไปหาเธอ
ความสูงของเขายู่ในระดับเอวเธอ นั่นแสดงว่าเขาสูงมาก เพราะเทอร์เรซ
บาร์นี้สูง และเธอก็ค่อนข้างสูงมากเมื่อเทียบกับสาวอะโกโกรุ่นบ้าน้ำอาที่
กำลังเตี้ยอยู่ เท่ากับว่าเขาสูงเกินมาตรฐานชายต่างชาติที่กำลังยืนชิดขอบ
เทอร์เรซบาร์

เขาโดดเด่นกว่าทุกคนจนสะดุดตา แถมยังหล่อเหลาและสามารถ
เตะตาใครต่อใครให้ต้องเหลียวมอง

‘อา...ผู้ชายในสเปก’ นวินดารำพึงในใจ

ใช่...ผู้ชายคนนี้หล่อมาก มาดโก้หุ และตอนนี้ใครๆ ก็จับตามองเขา ดูท่าเขาจะเป็นนักธุรกิจกระเป่าหนัก บางทีเธออาจได้ห้าพันจากเขาคงเดียวก็ได้ สมมตดีดลูกคิดวางแก้วอย่างรวดเร็ว แต่ดูเหมือนจะไม่เร็วไปกว่าร่างกาย เพราะตอนนี้ท่าอ่อยเขาเรียบร้อยแล้ว นวินดาเรียนรู้เร็วข้อนี้เธอต้องชมตัวเอง โดยท่วงท่าจริตมารยาต่างๆ เธอจำมาจากสาว ๆ อะโกโกในละแวกนี้

นวินดาสังเกต ลักจำ และเลียนแบบท่าเดินของคนอื่น นำมาประยุกต์เป็นท่าของตัวเองอย่างรวดเร็ว เธอยั่ววนและรูดเสาจนดูกลมกลืนไปกับสาวอะโกโกคนอื่น...อย่างน้อยเธอก็เชื่อแบบนั้น เชื่อว่าเดินได้อย่างยั่ววน

อย่างเดียวกันที่ต้องท่องไว้ให้ขึ้นใจคือ อย่าเขวไปกับลูกค้าที่เชียร์ให้ดื่ม อย่าหลงไปกับลูกกุเหมือนนอภิญญาเพื่อนสาวของเธอ ซึ่งดูเหมือนจะตกหลุมพรางนักดื่มเข้าแล้ว

“ผมมีข้อเสนอให้คุณ คุณสนใจไหม” ผู้ชายในสเปกเธอถามต่อ

“ข้อเสนออะไร”

“กัมลงมาสิครับ ผมเชื่อว่าคุณคงไม่อยากให้ใครได้ยิน”

นวินดาชะงัก เธอแทบไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง ไม่สิ...แทบไม่อยากจะเชื่อตัวเองว่าเธอจะกล้าพูดกับเธอแบบนี้ ตอนนี้กลายเป็นว่าเธอหยุดเดินเพื่อคุยกับเขา ทำให้นักดื่มคนอื่นๆ เงยหน้าขึ้นมองอย่างสนใจ นวินดาอย่าต่อลวงคุกเข่าบนเทอร์เรซ แทนที่จะกัมคิระะอย่างที่เขานิยาม

“ว่ายังไงคะ”

ชายหนุ่มชะงักหันไปใกล้เธอ และทำสิ่งที่เธอคาดไม่ถึง ด้วยการกระซิบบ้างหูเธอ ซึ่งทำให้เธอขมลุกชู

“เดินให้ผมดูคนเดียว ไม่ต้องโชว์ให้ผู้ชายคนอื่นดู แล้วผมจะให้ตามที่คุณขอ”

นวินดาเบิกตากว้าง “คุณพูดเรื่องอะไร” เธอผงะอย่างตกใจ แม้จะ

คิดอยู่แล้วว่าเขาคงมีอะไรให้ประหลาดใจ แต่ไม่คิดว่าจะเป็นข้อเสนอพิสดารแบบนี้

“ผมขอบคุณ ถ้าบอกว่าหวงตอนเห็นคุณมองผู้ชายคนอื่นก็คงไม่ผิดนัก ผมอยากให้คุณมองผมคนเดียว” เขาพูดต่ออย่างใจเย็น

นวินดาอึ้ง...

“ว่ายังไง ตกลงไหม คุณจะเรียกเท่าไรก็ว่ามา ขอแค่เด่นให้ผมดูคนเดียว”

“คุณบ้าไปแล้วแน่ๆ ไม่มีใครทำอย่างคุณหรอก”

“บ้าเหรอ เปล่าเลย คุณก็รู้ว่าคุณทำให้ผู้ชายแถวนี้ร้อนจนจะกลายเป็นมังกรพันไฟ คุณเป็นสาวน้อยที่ร้อนแรงภายใต้ความใสซื่อบริสุทธิ์”

นวินดาอึ้งอีกรอบ เธอไม่รู้ว่ามีฝ่ายไม่เคยพลาดบ้าง แบบนี้มาก่อน นี่เป็นครั้งแรกที่กุสตาโบพูดภาษาเซย์ๆ ซึ่งพูดไปแล้วเจ้าตัวก็ต้องทำหน้าตายเสมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“คุณพูดผิดแล้ว ไม่มีสาวอะโกโกที่ใสซื่อบริสุทธิ์หรอก” นวินดาแย้งเพราะต้องการถ่วงเวลา เพื่อให้มีเวลาไตร่ตรอง

“มี...คุณไง ตกลงว่ายังไง สนใจไหม แค่เด่นให้ผมดูคนเดียว คุณจะเรียกเท่าไรก็ว่ามา”

นวินดาไม่สงสัยแล้วว่าทำไมเขาถึงพูดภาษาไทยกับเธอ เพราะลูกค้าที่อยู่รอบตัวเธอเป็นชาวต่างชาติซึ่งพูดภาษาไทยไม่ได้ และตอนนี้ก็จ้องพวกเธออย่างสนใจใคร่รู้เต็มที เขาคงอยากเลื่องการมีเรื่องมีราวกับนักดื่มคนอื่น ๆ จึงเลือกสื่อสารกับเธอด้วยภาษาที่คนอื่นไม่เข้าใจ

“ตกลง...หนึ่งแสนนะ”

ไม่รู้ว่าจะไร้ลักดันให้นวินดาพูดประโยคนั้นออกไป บางทีอาจเป็นส่วนลึกของจิตใจ เพราะเธอต้องการเงินสักก้อนไปเรียนซัมเมอร์ที่ต่างประเทศเหมือนน้องสาวและเพื่อนๆ

กุสตาโบฟังข้อเสนอของนวินดาแล้วอึ้งหลายวินาที เขาไม่คิดว่าข้อ

เรียกร้องของเธอจะสูงขนาดนั้น

หนึ่งแสน...หวังว่าเขาคงไม่ได้บ้าไปแล้วหรอคะ

“ว่ายังไง กล้าทุ่มหรือเปล่า” เธอเร่งเร้าราวกับต้องการยั่วเย้าเขา

กุस्ताโบรู้ได้จากสีหน้าและท่าทางซึ่งดูยุ่งเหยิงทำทนาย

“ตกลง...หนึ่งแสน แต่เงินจำนวนนี้ไม่ใช่บ่อยๆ เพราะฉะนั้นผมมีข้อแลกเปลี่ยน”

“อะไร” เธอถามอย่างไม่ไว้ใจ

“ต้องไม่ใช่ที่นี่ แต่ในห้องผม”

“อะไรนะ...ไหนคุณบอกว่าแค่เต้นโชว์”

“ก็เต้นโชว์ แต่ต้องอยู่สองต่อสองในห้องผม”

นวินดากลืนน้ำลายเอือก กุस्ताโบเห็นสีพระตบตรงลำคอขาวผ่องเด่นตบๆ สัญชาตญาณบอกเขาว่าอีกฝ่ายกำลังประหม่า เขาจึงตั้งใจเพิ่มข้อเสนอให้ดูชวนใจมากขึ้น

“ว่ายังไง...ถ้าคุณตกลง ผมให้อีกเท่าตัว”

“สองแสนเลยหรอ”

“ใช่...”

นวินดาตั้งใจตอบว่า “ตกลง...แต่ฉันขอเต้นอีกครู่ได้ไหม ฉันมีเงื่อนไขกับทางร้านว่าต้องหาเงินให้ได้ตามเป้า”

“คุณขาดอีกเท่าไร”

“ฉันเพิ่งเต้น ได้แค่ไม่กี่ร้อย”

“ขาดอีกเท่าไร” กุस्ताโบถามประโยคเดิม

“อีกห้าพัน”

“เยอะเหมือนกันนะ คุณคิดว่าแต่ละคืนลูกค้าจะให้ทิปคุณเยอะขนาดนั้นเลยหรอ”

“ฉันไม่รู้หรอก รู้แค่ฉันต้องได้เงินจำนวนนั้นก่อนถึงจะเลิกเต้น”

“ตกลง ผมให้ห้าพันเอง คุณลงมาจากเทอร์เรซบาร์ได้เลย”

“อะไรนะ!”

“คุณได้ยินไม่ผิดหรอก ลงมาเถอะ”

กุस्ताโบพูดพลางเหินยวเอวบาง แล้วกระตุกตัวเธอลงมาจากเทอร์เรซ-
บาร์ ตัวเธอเขารวกับหุ่น ลูกค้านอื่นๆ มองพร้อมส่งเสียงทันที

“นั่นคุณจะไม่ไหน คนสวย” เสียงทักท้วงด้วยภาษาอังกฤษดังขึ้น

“ขอโทษนะคะ ฉันต้องไปแล้ว” นวินดาตอบกลับเป็นภาษาเดียวกัน

“คุณจะไปไหน” คราวนี้นักดื่มซึ่งดูก็รู้ว่าเมาได้ที่เข้ามาดักหน้า
กุस्ताโบ ทำให้ ‘แม่ลูกไฟน้อยๆ’ ของเขารีบเข้ามาแทรกกลางพลางพูดว่า

“ขอโทษค่ะ อย่ามีเรื่องกันเลยนะค่ะ เขาเป็นแฟนฉันเอง มารับฉัน
กลับบ้านค่ะ”

‘มีไหวพริบ ฉลาดไม่น้อย’ กุस्ताโบนึกชมปฏิภาณไหวพริบของเธอ

นวินดาหันไปหาเขาพลางเบมือ “ฉันขอเงินห้าพันตอนนี้เลยค่ะ”

กุस्ताโบเลิกคิ้ว แต่ไม่ค้าน เขาล้วงกระเป๋าสตางค์ในกระเป๋ากางเกง
ขึ้นมาับธนบัตรคร่ำๆ ก่อนส่งให้เธอ ฝ่ายนั้นรับไปนับแล้วบอกว่า

“ขอบคุณค่ะ คุณรออยู่ตรงนี้นะคะ เดี่ยวฉันมา”

“เดี๋ยว” กุस्ताโบรีบจับแขนนวินดา ก่อนที่เธอจะผละห่าง “ถ้าคุณ
ชิงหนีละ ขอกระเป๋าสตางค์คุณไว้ดีกว่า”

“ฉันไม่เบี้ยวหรอกนะ”

“ไม่...ผมขอกระเป๋าสตางค์” กุस्ताโบยื่นกราน พलगเบมือไปตรง
หน้า

นวินดาก็มองมือเขาแล้วเงยหน้าถาม “เอาไปทำอะไร”

“เอามาเถอะนะ”

“ตอนนี้ฉันไม่มีติดตัวหรอกนะ”

“ตกลง...ทุกคนต้องพกบัตรประจำตัว”

“ก็ตอนนี้มันไม่อยู่กับฉัน น้า...ฉันไม่เบี้ยวหรอก บอกว่าจะกลับมา
ก็กลับมาสิ”

“ผมจะเชื่อได้หรือ”

นวินตามองเขาอื่นๆ ก่อนจะทำสิ่งที่เขาคาดไม่ถึง เธอยืดตัวขึ้น จูบแก้มเขาและพิมพ์ว่า “มัดจำแบบนี้ พอเชื่อใจได้หรือยัง”

“ไม่...ไม่พอ”

กุस्ताโบโต้ พลังเดินตามไปคว้าเอวหนุ่มมาเบียดกายแกร่ง และก้มลงจูบริมฝีปากนุ่มแรงๆ ดุดตี่มและนั่งนานราวกับโลกใบนี้มีแค่พวกเขาสองคน ก่อนจะคืนอิสรภาพให้

นวินตาทรงตัวไม่อยู่ เขาช่วยประคองแผ่นหลัง รอจนเธอเย็นได้ มันคงแล้วจึงถอยออกห่างอย่างอึดอัด

‘รสชาติหวานราวกับไวน์รสเลิศยังติดอยู่ที่ปลายลิ้น’

กุस्ताโบบอกตัวเองว่าเขาชอบรสชาติของเธอ เป็นการผสมกันระหว่างลูกกวาดตึ้นภัย แต่ในคราวเดียวกันก็พร้อมจะลงสนามหาประสบการณ์ใหม่ๆ ที่ชวนตื่นเต้น

นวินตาจ้องเขาตาก้างเพราะคาดไม่ถึง ก่อนจะเดินจากไปโดยไม่พูดไม่จา

‘เธอดูราวกับช็อก’ กุस्ताโบนี้กอย่างซ้ำๆ และมองตามเธอทุกอิริยาบถ

นวินตาคิดว่าผู้ชายคนนั้นบ้าไปแล้ว เขาเสนอค่าตัวให้สูงถึงสองแสนห้าพันบาท แลกกับการเดินโชว์ต่อหน้าเขา สวรรค์ช่วย...เขาม้าไปแล้วจริงๆ หรือไม่เธอก็บ้ายิ่งกว่า เพราะดันตอบรับข้อเสนอ นั้น แต่ใครไม่รับก็บ้าแล้ว ตั้งสองแสน แด่แลกกับการเดินโชว์

เธอสามารถนำเงินจำนวนนั้นไปเรียนซัมเมอร์ได้สบาย อาจไม่สบายสักทีเดียว แต่ก็พอยังชีพได้ในระหว่างที่ไปเรียน และแอบหางานเล็กๆ น้อยๆ ทำที่นั่นไปด้วย ซึ่งเธอจะได้ทั้งงาน เรียน และแน่นอนว่าได้ประสบการณ์ ที่สำคัญจะได้หนีไปจากเรื่องร้อนๆ ในครอบครัวชั่วคราว

นวนิธานีกพลางทอดถอนใจ

ว่าแต่เขาเป็นใคร ทำไมถึงติดใจเธอขนาดเสนอค่าตัวให้สูงถึงสองแสน เพียงเพื่อไม่อยากให้เธอเดินโซ่รวดสายตาคนอื่น

ช่างเถอะ...อยากหว่านเงินให้สาวๆ ก็เป็นเรื่องของเขา ไม่เกี่ยวกับเธอ นวนิธายกไหล่ และเดินตรงไปยังกลุ่มเพื่อนซึ่งมองเธอตลอดเวลา พอไปถึงเพื่อนๆ ก็ส่งเสียงเฮลั่นและกระเจ้าเย้าแหย่ทันที

“มีจู๋จับด้วย อูแม่เจ้า...ร้ายไม่หยอกไว้ยั้ห้อหนึ่ง ใครจะคิดว่าสาวหมีงๆ อย่างแกกล้าทำแบบนั้น”

นวนิธาน้ำม่าน ดีใจที่บาร์สลัวเพื่อนจึงไม่เห็นใบหน้าเธอซึ่งตอนนีคองแดงยิ่งกว่าตุตลิงแสม

“ไม่ต้องพูดมาก นี่เงินห้าพัน จันชนะพนันแล้ว เอาเงินพนันมาให้จันชะดีๆ”

“แกทำได้จริงๆ แค่สิบห้าพันที่นั่นะ เหลือเชื่อ ใครใจป้ำให้ตั้งห้าพันอย่าบอกนะว่าเป็นหนุ่มหล่อคนนั้น”

“ใช่...คนนั้นแหละ” นวนิธาวาพลางมองกุสตาโบ

“ว้าว...สปอร์ตนี่หว่า” ชลพิศมองเขาซึ่งกำลังมองกลุ่มเธอราวกับสนใจใครรู้ “ว้าวๆ มองพวกเราด้วย เขาสนใจแกจิงๆ เทรอหนึ่ง”

“คงอย่างนั้นมั้ง...เขาชวนฉันไปเที่ยวต่อ เพราะฉะนั้นคืนนี้ฉันขอบาย ไปต่อกับพวกแกไม่ได้แล้ว”

เพื่อนๆ ยังไม่ทันตอบ อภิญญาก็เดินลงจากเทอร์เรซบาร์มาสมทบพลางถามว่า “ทำไมแกลงมาแล้วล่ะ”

“ไอ้หนึ่งทำเงินถึงยอดแล้วนะลิ แล้วแกล่ะ ได้เท่าไร”

“ฉันเพิ่งได้พันเดียว เฮ้...อย่าบอกนะว่าแกชนะพนัน เวอร์ไปแล้วเป็นไปไม่ได้หรอก มันเร็วเกินไป อย่าบอกนะว่าไอ้ฝรั่งหล่อๆ คมเข้มยังกับหนุ่มบราซิลคนนั้นทาบแกหนัก”

“ใช่...คนนั้นแหละ ครั้งเดียวห้าพัน”

คนฟังทำหน้าตกใจ “อู๊ยะ...แค่แลกกับจูบนั้นหรอ”

นวินดาหน้าแดงเมื่อเพื่อนเข้าใจแบบนี้ แต่เธอก็ไม่ยากแก่

“ฉันเห็นนะเพีย แลกแลกกับไอ้ฝรั่งหน้าหล่อ่นั้น ร้ายไม่หยอก
เพื่อนเรา ของฉันมีแต่พวกอยากแต่ะอั้งฟรีๆ ไม่ค่อยมีใครสปอร์ตยอม
ควักเงิน”

“ยังไงก็ถือว่าฉันชนะพนันแล้ว เกมโอเวอร์ เอาเงินพนันมาเลย”
นวินดาแบมือรวบวง

เพื่อนๆ ค้อนขวับ คนเป็นเจ้ามือยอมจ่ายส่วนแบ่งให้นวินดาครึ่ง
หนึ่งตามที่ตกลงกัน จากนั้นหัวใจของกลุ่มก็พูดว่า

“เดี๋ยวฉันไปจ่ายเงินให้เจ้ก่อน แล้วเราค่อยออกไปกัน มีบาร์อะโกโก
ประเภทโซว์แถวนี้ เราไปดูกันเถอะ ค่าจริงก็ไม่แพงด้วย แต่ไอ้หนึ่งห้ามไป
ก่อนเด็ดขาด ต้องพาพวกฉันไปทำความรู้จักฝรั่งรูปหล่อคนนั้นก่อน”

‘เธอรักษาคำพูด’

กุस्ताโบนึกพลางมองนวินดาเดินตรงมาหาเขาพร้อมเพื่อนกลุ่มใหญ่ พวกเธอสวมเสื้อกล้ามกับกางเกงขาสั้นซึ่งรัดกุมกว่าชุดเต้นอะโกโกนิดหน่อย

“คุณ...”

“กุस्ताโบ เนียโต โรอา เรียกผมว่ากุस्ताโบก็ได้”

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ นี่เพื่อนๆ ฉัน” นวินดาแนะนำเพื่อนรอบวง โดยจ้องใจละเหี่ยวตัวเอง

“คุณพูดภาษาไทยได้ด้วย ฉัน...” อภิญญาอุทานอย่างประหลาดใจ แต่นวินดาไม่ปล่อยให้เพื่อนพูดจบ เธอจ้องใจแทรกขึ้นว่า

“ฉันแนะนำให้พวกแกรู้จักคุณกุस्ताโบแล้ว ถ้าอย่างนั้นฉันขอตัวนะ”

“เฮ้...จะรีบไปไหน แกนี่ห่วงจริง หรือกลัวว่าฉันจะงาบผู้ชายของแก”

นวินดาหน้าแดง ขณะที่กุस्ताโบลอบยิ้มเมื่อได้ยินบทสนทนาของเด็กสาว

นวินดาส่งมะ هنگให้เพื่อน แล้วถือวิสาสะฉวยมือกุस्ताโบพาแยก

ออกมา โดยไม่เปิดโอกาสให้ทั้งสองฝ่ายล่ำลាក់ัน จึงเกิดเสียงท้วงตามหลังโดยพลัน

กุสตาโบหัวเราะก่อนจะพูดว่า “คุณกำลังทำตัว...หวงก้าง อย่างที่เพื่อนคุณว่านะ”

“แล้วแต่คุณจะคิด” นวินดาพูดสะบัดๆ แล้วปล่อยมือเขาเมื่อเดินห่างจากบาร์พอสมควร

“จับมือเหมือนเมื่อกี้นะดีแล้ว ผมชอบ” กุสตาโบพูดพลางจួយมือเธอมากุมเอง

นวินดาทำหน้านิ่ง พยายามขืนตัว แต่ชายหนุ่มไม่ยอมคืนอิสรภาพให้ เธอจึงต้องปล่อยเลยตามเลย

“นี่คุณ...เราจะไปไหนกัน”

“ผมบอกคุณแล้ว คุณลืมหรือ”

“คุณบอกตอนไหน”

“ผมทวนความจำให้ได้ เราจะไปห้องพักผม”

นวินดาถลันน้ำลาย “เราไม่แวะหาอะไรดื่มก่อนหรือ”

เมื่อแะแล้วเธอก็นึกได้ว่าไม่ฉลาดที่ยื่นข้อเสนอแบบนั้น เพราะถ้าเขาแวะดื่มจริงๆ แล้วเกิดเมาจนครองสติไม่อยู่ เธอคงลำบากแน่ นวินดาคิดแล้วรีบเปลี่ยนข้อเสนอมใหม่ว่า “ฉันเปลี่ยนใจแล้ว ไปห้องพักคุณเลยก็ดีเหมือนกัน จะได้จบๆ”

“อะไรจบๆ”

“ก็เต็นโชว์ไง”

“อ้อ...” กุสตาโบแสร์ลากเสียงยาว ไม่ต่อความยาวสาวความยืด แต่ถามว่า “เด็กๆ กลุ่มนั้นเป็นสาวนักเต้นหมดเลยหรือ ผมหมายถึง เทเบิล แดนเซอร์”

“ไม่ใช่ เอ๊ย...ใช่”

กุสตาโบหันไปมองเธอ “ตกลงใช่หรือไม่ใช่”

ความจริงเขากำลังกระหึ่มใจปณากฎมีใจเล็กๆ เมื่อตอนนั้นตกเป็นเป้าสายตาของบรรดาผู้ชายคนอื่นๆ กุสตาโบอ่านสายตาเพศเดียวกันออกพวกนั้นริษยา เพราะเขาเป็นเจ้าของเด็กสาวที่เดินอยู่ข้างกาย

ใช่...เป็นใครก็รู้อีกแบบนั้น เพราะเธอดูใสสะอาดราวกับหิมะเรกตก แต่มีเสน่ห์ร้อนแรง แทบไม่น่าเชื่อว่าจะมาयीดออาชีพแบบนี้ เขานึกเสียดายความสาว สวยและสดของเธอ

กุสตาโบเชื่อว่าก่อนที่จะเธอจะมาयीดออาชีพนี้ คงผ่านผู้ชายมาไม่น้อย แต่อย่างว่า...คนเราก็มีปัญหาในชีวิตต่างกัน

อย่างไรก็ตาม เด็กสาวคนนี้มีอะไรบางอย่างขัดแย้งอยู่ในตัว บางเวลาเธอก็ดูใสซื่อ แต่ในคราวเดียวกันท่าเดินยั่ววนของเธอก็ทำให้เชื่อไม่ลงว่าเป็นสาวบริสุทธิ์ เพราะข้างร้อนแรงราวกับลูกไฟ

นวินดาตอบเขาว่า “ก็...พูดยังไงดีล่ะ ค่ะพวกนั้นไม่สะดวกขึ้นต้นนะ”

“แล้วคุณयीดอชีพนี้มานานหรือยัง” กุสตาโบตัดสินใจถามเรื่องที่ค้างคาใจ

“หมายถึงฉันเหรอ” นวินดาถ่วงเวลาหาคำตอบเหมาะๆ

“ใช่...”

“ก็ไม่นาน”

“แล้วทำไมถึงเลือกงานนี้ ้วยขนาดคุณควรเรียนหนังสือ”

“ทุกคนมีข้อจำกัดไม่เหมือนกันหรอกนะ”

“คุณกำลังจะบอกว่า ติดขัดบางอย่าง เลยเรียนไม่ได้เหรอ”

“เปล่า...ฉันไม่ได้พูดอย่างนั้นสักหน่อย” เธอชักสับสนกับคำตอบของตัวเอง

“ถ้าอย่างนั้นความหมายของคุณคือ?”

“ฉัน...” นวินดาซึ่งใจว่าจะตอบคำถามเขาแค่ไหนถึงเหมาะสม ระดับไหนจึงจะเรียกว่าไม่ไว้ใจคนแปลกหน้าจนเกินไป ในที่สุดก็ตัดสินใจไม่พูด

ความจริง

“ตกลงว่ายังไง”

“ฉันมีข้อจำกัดบางอย่าง เลยต้องออกจากโรงเรียนมาหางานทำ และวิธีนี้ก็ได้เงินเร็ว ยิ่งได้เงินเร็วเท่าไร ฉันก็จะกลับไปเรียนได้เร็วเท่านั้น”

“คุณจะบอกว่ามาทำงานเพื่อหาเงินเรียนหนังสือเหรอ”

“ใช่...”

กุสตาโบอึ้งชั่วคราว เขาพอรู้มาบ้างว่าคนไทยที่ร่ำรวยมีไม่มากนัก บางคนต้องดิ้นรนจนขายช่วยเหลือตัวเองเพื่อหาเงินเรียนหนังสือ ผู้กำกับหนุ่มถอนหายใจแล้วถามว่า “คุณอายุเท่าไร”

“สิบเก้า” ขื่อนี้โกหกไม่ยาก เธอโผล่โดยไม่เสียเวลาคิดด้วยซ้ำ

กุสตาโบปรายตามองทันที “หน้าคุณอ่อนยังกับเด็กอายุสิบห้า”

“แต่ฉันอายุสิบเก้าจริงๆ ถ้าอายุไม่ถึง บาร์ไม่ให้ขึ้นต้นหรอก”

“ผมก็ว่าอย่างนั้น” กุสตาโบพยักหน้าหงิกๆ แต่ตั้งใจว่าจะลอบดูบัตรประชาชนเธอให้ได้

“นี่เราจะไปไหนกัน”

“โรงแรม”

“ทำไมไม่เรียกแท็กซี่หรือรถสามล้อ”

“ไม่...โรงแรมอยู่ไม่ไกลจากที่นี่ เดินคุยกันไปแบบนี้ดีแล้ว เราจะได้ทำความรู้จักกัน”

“ทำเพื่ออะไร”

กุสตาโบมองเธอซ้ำๆ “ไม่คิดจะสร้างสัมพันธ์ภาพ หรือทำความรู้จักเพื่อนใหม่บ้างเหรอ”

“ก็...ไม่รู้สิ รู้จักกันอย่างนี้น่าฉาบฉวย เดียวก็ไม่ได้เจอกันอีก”

“ใครจะรู้ วันหน้าเราอาจเป็นเพื่อนกันก็ได้”

นวินดาอย่าไหล่อย่างไม่เชื่อคำพูดเขา แต่ครั้นจะเถียง

“คุณชื่ออะไร จะให้ผมเรียกว่าอะไรดี”

“คิดว่าจะไม่ถามซะอีก”

กุस्ताโบยิ้ม “ถามสิ แต่ยังไม่มีโอกาส คุณเล่นแนะนำเพื่อนทุกคน แต่ใจไข่มตัวเอง”

“รู้ด้วย”

กุस्ताโบหัวเราะแทนคำตอบ

“เรียกฉันว่าหนึ่งแล้วกัน”

“แล้วชื่อจริงล่ะ”

“ขอสงวนไว้ใหม่ แล้วคุณแต่งงานหรือยัง”

“โสด”

“อายุล่ะ”

“สามสิบเจ็ด”

นวนินดาหันไปมองเขาอย่างตกใจ “อะไรนะ”

“ทำไมทำหน้าตกใจแบบนั้น”

“ก็หน้าตาคุณอ่อนเยาว์กับไม่ถึงสามสิบ”

กุस्ताโบหัวเราะ “ขอบคุณ ผมชอบคำชมของคุณ”

นวนินดาเอียงคอ “คุณอายุตั้งสามสิบเจ็ด ทำไมยังไม่แต่งงาน หรือว่าแต่งงานแล้วหย่า หรือมีผู้หญิงในฮาเร็มมากมาย แต่ไม่ได้แต่งงาน”

กุस्ताโบหัวเราะอีกครา “ไม่ใช่อย่างที่คิดว่าสักข้อ ผมยังไม่มีใครจริงๆ ยังไม่เจอคนถูกใจนะ”

“เหลือเชื่อ”

“เรื่องจริง”

“จริงก็จริง แล้วทำไมคุณถึงพูดไทยคล่องจัง คุณทำอาชีพอะไรหรอ”

“ผู้กำกับหนังและธุรกิจสิ่งพิมพ์” กุस्ताโบตอบตรงๆ

“โอ้...หนังอะไร” นวนินดาอุทานอย่างประหลาดใจถึงไม่เชื่อถือนัก

“หนังป๊อปปูล่าดฮอลลีวูด”

“ว้าว...ถ้าอย่างนั้นคุณก็เป็นคนดังนะสิ เป็นถึงผู้กำกับหนังฮอลลีวูด คุณต้องรวยแน่ๆ”

“ก็มีบ้าง” กุस्ताโบถ่อมตัว รู้ลึกซึ้งๆ เมื่อเห็นเธอทำตาโตด้วยความที่ระคนประหลาดใจ

“ว่าแต่งงานคุณก็ดูไม่เกี่ยวกับประเทศไทย แล้วทำไมถึงพูดไทยคล่องจัง”

“ผมมีเพื่อนฝูงที่เป็นคนไทยเยอะ และมาเที่ยวเมืองไทยหลายครั้ง”

“คุณต้องมีคู่ขาเป็นคนไทยแน่นอน”

กุस्ताโบชะงัก แทบล้าล็กน้ำลาย “หมายถึงอะไร”

“คู่นอนไง”

กุस्ताโบเพียงแค่ว้าวโหล่ ก่อนจะเลียนแบบคำตอบของเธอ “ขอสงวนนะ”

นวินดาไหวไหวอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญ “ไม่ต้องตอบหรอก ฉันปักใจเชื่อไปแล้ว”

กุस्ताโบหัวเราะ

“ถึงโรงแรมหรือยัง เราเดินมาไกลแล้วนะ” เธอโอดครวญ เริ่มปวดขา เพราะสวมรองเท้าส้นสูง

“อีกไม่ไกล คุณสวมส้นสูงเลยปวดเท้าละสิ”

“ก็นิดหน่อย”

“ทนอีกหน่อย จะถึงแล้ว”

ไม่นานกุस्ताโบก็พานวินดาเดินผ่านรั้ว ตรงเข้าไปในโรงแรมโออ่าแห่งหนึ่ง

“แพงเนโรงแรมนี้” นวินดาว่าพลางแหงนหน้ามองอาคารสูงตระหง่าน

“ไม่เท่าไรหรอก เข้ามาเถอะ เตียวเราไปหาเครื่องดื่มเย็นๆ ในภัตตาคารติดกัน” เขาพาเธอเดินผ่านประตูกระจกซึ่งพนักงานเปิดรออยู่ ก่อนจะโค้งคำนับอย่างนอบน้อมเมื่อพวกเขาเดินผ่าน

กุस्ताโบริพานินดาตรงไปยังภัตตาคารของโรงแรม เขาสั่งเครื่องดื่ม
ก่อนจะหันไปหาเธอพาลงส่งเมนูอาหารให้

“สั่งเลย จะกินอะไรก็สั่งตามสบาย”

“แล้วคุณกินอะไร”

กุस्ताโบริหันไปบอกพนักงานเสิร์ฟแทนคำตอบ ซึ่งเป็นเมนูชีฟูด
ก่อนหันมาถามเธอต่อ “คุณจะสั่งอะไร”

“ฉันขอแค่เครื่องดื่มเบาๆ ได้ไหมคะ”

“สั่งอะไรมาก็กินหน่อยเถอะ ถือว่ากินเป็นเพื่อนผม”

เมื่อถูกคะยั้นคะยอ นินดาจึงก้มมองเมนู ก่อนเลือกอาหารที่ไม่
หนักท้อง รอจนพนักงานเดินจากไปจึงหันไปถามคนข้างกาย “คุณยังไม่ได้
กินอาหารมี้อะไร”

“ใช่...”

นินดา มองหน้าอีกฝ่าย แล้วตัดสินใจถามเรื่องที่คาใจ “คุณบอกว่า
จะจ่ายให้ฉันสองแสน แลกกับการเดินโชว์ใช่ไหม”

“ใช่...” เขาตอบพาลงมองคู่สนทนารู้อย่าง

กุस्ताโบริเดาอายุจริงๆ ของเธอไม่ออก เพราะเจอสาวไทยหน้าอ่อน
กว่าอายุทำให้ทายผิดมานักต่อนัก เขาพินิจใบหน้าเยาว์วัย ตอนเดินเข้ามา
ในโรงแรมซึ่งไฟสว่างจ้าทำให้เห็นใบหน้าเธอชัดเจนเป็นครั้งแรก เขาบอกได้
เลยว่าเธอดูอ่อนต่อโลกมาก ไม่น่าทำอาชีพเต้นอะโกโกได้เลยจริงๆ แต่
อย่างว่า คนเรามันไม่รู้หน้าไม่รู้ใจ เห็นหงิมๆ อาจร้อนแรงเป็นสาวร้อนรัก
ก็ได้ มีเรื่องหนึ่งที่เขาไม่อาจปฏิเสธได้คือ เธอสวยคมจับตาจริงๆ สามารถ
เป็นดารานำในภาพยนตร์ของเขาได้เลย

เป็นความสวยที่พิเศษไม่เหมือนใคร คงต้องบอกว่าเธองามล้ำเกิน
พรรณนา เป็นครั้งแรกที่เขาจนคำบรรยายความงามของเพศตรงข้าม...

“ฉันขอเงินก่อนได้ไหม”

กุस्ताโบริหัวเราะ “ผมไม่พกเงินสดติดตัวมากขนาดนั้นหรอกนะ

ต้องขึ้นไปเขียนเช็คบนห้อง”

“เช็คจะแต่งหรือเปล่า”

“ถ้าไม่เชื่อใจ หลังเสร็จเรื่องของเรา ผมจะลงมากดเงินสดให้ ตกลงไหม”

กุस्ताโบมั่นใจว่ากว่าจะถึงตอนนั้นก็คงไม่แคล้วเกือบรุ่งเช้าเป็นแน่ เธอคงไม่เชื่อจนเรื่องจริงๆ ว่าเขาจะปล่อยไปง่ายๆ หลังจากเดินโซ่วเสร็จความจริงสาวอะโกโกทุกคนย่อมรู้ความหมายของการที่ลูกค้าชวนมาที่ห้องดี และเขาก็เชื่อว่าเธอไม่ได้ ‘อ่อนหัด’ ถึงขนาดไม่รู้สัญญาณนั้น

“ครั้งหนึ่งก่อนดีไหม คุณจ่ายมาก่อนครั้งหนึ่ง เสร็จงานค่อยจ่ายที่เหลือ”

กุस्ताโบมองนวินดาอย่างชื่นชมในความรอบคอบ ถ้าใครจะค้า ‘กาม’ ก็สมควรต้องรอบคอบอย่างเธอ

“ตกลง หลังอาหารมื้อนี้ ผมจะไปกดเงินสดให้คุณ”

“ดีค่ะ ฉันชอบอะไรที่แฟร์และเร็ว”

กุस्ताโบไหวไหล่ หลังจากบริการนำอาหารมาเสิร์ฟ เขาก็ชวนนวินดาคุยลัฟเฟอระ เพื่อทำความรู้จักกัน อย่างน้อยก็ช่วยลดความประหม่าเขินอายให้แก่อีกฝ่าย ซึ่งเขาเชื่อว่าจะไปได้มาก เพราะเธอดูผ่อนคลาย ไม่ค่อยเกร็ง หรือระวังเนื้อระวังตัวเหมือนตอนแรก

เขาเรียกพนักงานมาเก็บเงินค่าอาหารโดยใช้คำว่าเช็ค แต่คนไทยส่วนใหญ่มักพูดกันว่าเช็คบิล เมื่อจ่ายค่าอาหารเสร็จเขาก็ไปกดเงินสดมีตู้เอทีเอ็มระหว่างประเทศไม่ห่างจากโรงแรมนัก บัตรเอทีเอ็มของเขาแต่ละใบจำกัดจำนวนการกด

กุस्ताโบชื่นชมความฉลาดรอบคอบของนวินดา เพราะเขากำลังสงสัยว่าเธอจะเก็บเงินสดจำนวนมากขนาดนั้นไว้ที่ไหน จะพกติดตัวก็เหมือนจะไวใจคนรอบข้างหรือชะล่าใจเกินไป แต่เธอทำให้เขาทิ้งด้วยการเดินไปยังตู้ฝากเงินซึ่งอยู่ติดกัน จากนั้นก็นำเงินทั้งหมดที่เขาให้ รวมทั้งเงิน

ที่อยู่ใกระเป๋าสตางค์ออกมานับ ก่อนจะหย่อนลงในช่องฝากเงิน แล้วกดเลขที่บัญชีธนาคารซึ่งเจ้าตัวบันทึกไว้ในโทรศัพท์มือถือ

กุस्ताโบมองภาพตรงหน้าพลางลู่บคาง เขาอดคิดไม่ได้ว่าเธอฉลาด ไม่ใช่เล่น

นวนินดาเดินไปยังตู้เอทีเอ็ม เขี่ยยอดเงินแล้วเดินไปหากุस्ताโบ

“เรียบร้อย คุณจะให้เงินที่เหลือหลังเสร็จงานใช่ไหมคะ”

“แน่นอน”

“บัตรเอทีเอ็มคุณกดเงินได้เยอะขนาดนั้นเลยเหรอ คุณกดออกมาให้ฉันแสนหนึ่งแล้วนะ”

“ไม่ต้องห่วง ผมมีบัตรเอทีเอ็มหลายใบ” กุस्ताโบตอบ แม่เจ้า ประคุณอุตส่าห์เป็นห่วงเขาด้วย

นวนินดาพยักหน้าหงิกๆ “ดีค่ะ ฉันอยากได้ยินคำตอบนั้น ไม่อยากได้ยินว่าการเงินคุณไม่คล่อง”

กุस्ताโบจ้องหน้านินดาแล้วพูดตรงๆ “คุณนี่ไม่หน้าเลือดเท่าไรเลยนะ”

“แน่นอน...ไม่เลย อย่าลืมนะเรากำลังทำธุรกิจกันอยู่”

“เยี่ยม...ผมเจอคู่ค้าที่สมน้ำสมเนื้อแล้ว เตรียมตัวให้ดีเถอะ ผมก็เป็นนักธุรกิจเหมือนกัน เพราะฉะนั้นผมใช้คุณคุ้มแน่”

นวนินดาตัวตึงตามองอย่างระแวง “หมายความว่ายังไง”

“เดี๋ยวก็รู้คำตอบ ตามผมมาเลย” กุस्ताโบไม่พูดเปล่า แต่ยังคงแขนเธอพากลบเข้าไปในโรงแรมอีกด้วย มีโยคนตามหลังพยายามสะบัดแขนหนี แต่คนลากก็ไม่นำพา

นวนินดาทิ้งมือเห็นการตกแต่งภายในห้องพัก เธอไม่เคยเห็นห้องพักโรงแรมไหนหรูหราเท่านี้มาก่อน ขนาดของเพื่อนว่าหรูแล้ว ยังไม่ถึงครึ่งของที่นี่ แน่หนอนว่าโรงแรมที่กุस्ताโบพักต้องแพงหูฉี่ เธอไล่สายตาสารวจ

ห้องสวิตซึ่งแบ่งเป็นห้องรับแขก ห้องทำงาน และห้องนอน ทุกอย่างดูหูลังการ

กุสตาโบปล่อยให้วินดาขึ้นชมอยู่กลางห้อง ส่วนเขาเดินอ้อมไปหลังบาร์เครื่องดื่ม หรือไฟให้สลัวเหลือแค่ไฟกลางห้อง แล้วชงเครื่องดื่ม

“คุณจะดื่มอะไร”

“ไม่ค่ะ เอ่อ...ก็ดีค่ะ ขอออนเดอะร็อกแล้วกัน”

กุสตาโบมองวินดาแต่ไม่พูดอะไร เขาทำตามคำขอเสียบๆ ใส่น้ำแข็งลงในแก้ว เติมวิสกีลงไปโดยไม่ผสมกับอะไร และส่งแก้ววิสกีให้เธอ จากนั้นก็ทำเครื่องดื่มให้ตัวเอง

เขาเข้าใจว่าอีกฝ่ายต้องการเครื่องดื่มแรงๆ เพื่อย้อมใจก่อนเริ่มภารกิจ ความจริงโดยอาชีพ เธอไม่จำเป็นต้องอาศัยเครื่องดื่มย้อมใจใดๆ แต่บางทีถึงจะเชี่ยวชาญแค่ไหนก็อาจประหม่าได้ เหมือนเขาที่แม้จะผ่านสังเวียนรักมาโชกโชน ทว่ายังอดตื่นเต้นไม่ได้ เมื่อกำลังจะมีอะไรกับเธอ...แม่ลูกไฟอะโกโกที่แสนร้อนแรง

“คุณว่าอะไรนะ”

วินดาถามราวกับฟังไม่ถนัด เนื่องจากต้นท่ายาวนาน...อย่างน้อยก็ในความคิดของตนจบแล้ว ทว่าคนที่กำลังชมการแสดงบนโซฟาหรือนอกจากยังไม่ส่งสัญญาณให้เลิกแสดงแล้ว กลับบอกให้เธอเปลี่ยนผ้าด้วย

ให้นรกแตกเถอะ...เธอฟังไม่ผิดใช่ไหม

“คุณฟังไม่ผิดหรอก ผมบอกให้ถอดเสื้อผ้า” กุสตาโบย้ำ

“นรกแตกเถอะ” วินดาเปลือยพูดอย่างที่คิดจริงๆ เธอกลืนน้ำลายก่อนท้วงว่า “นั่นอยู่เหนือข้อตกลง คุณไม่ได้บอกให้ฉันเปลี่ยนผ้าด้วยนี่”

เธอมองกุสตาโบราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ แต่อีกฝ่ายนอนทอดพู่ย จิบเหล้าอย่างสบายใจเฉิบอยู่บนโซฟา

“ข้อตกลงของเราคือ คุณต้นให้ผมดู”

“ใช่...และฉันก็ตื่นเรียบร้อยแล้ว”

“ยัง...ด้วยเสื้อผ้าเต็มยศ เขาไม่เรียกว่าโจรหรือ คุณคงไม่คิดว่าผมจ่ายค่าตัวคุณถึงสองแสนเพียงเพื่อให้มาโชว์การแสดงเด็กๆ นั่นะ”

นวนิดาหน้าเสีย “แต่ฉันจะไม่โจรจำอะเด็ดขาด”

“คุณไม่มีทางเลือกหนึ่ง คุณรับเงินครึ่งหนึ่งจากผมแล้ว นั่นหมายความว่าข้อตกลงมีผลโดยสมบูรณ์”

“แต่คุณไม่ได้บอกว่าต้องเปลื้องผ้าด้วยนี่” นวนิดายังท้วง ใบหน้าซีดเซียว

เธอยอมรับว่าอาจตื่นไม่เอาไหนหรือไม่เป็นลัษณะปรกติ ทำให้เขาอ้าปากหาวหอดอยู่บ่อยครั้ง แต่ก็คิดว่าตัวเองทำดีที่สุดแล้ว

“ผมบอกว่า...ผมต้องการให้คุณตื่นให้ผมดูคนเดียว คุณคงไม่ ‘อ่อนหัด’ จนไม่เข้าใจความหมายของผมหรอกนะ”

“ความหมายอะไร” นวนิดาหน้าซีดเผือดลงอีก แม้จะรู้ว่าเขาต้องการอะไร แต่เธอก็พยายามถ่วงเวลาเพื่อหาทางหนีทีไล่

“ก็หมายความว่าผมต้องการให้คุณตื่นเปลือยให้ผมดู เปล่าให้ชัดๆ ว่าคุณต้องเปลื้องผ้า หรืออย่างน้อยก็ควรสวมให้เหมือนชุดเต้นอะโกโก ถึงจะเป็นไปตามเงื่อนไขของเรา ไม่ใช่ใส่เสื้อผ้ารุ่มร่ามอย่างนั้น”

นวนิดาอยากแย้งว่าชุดของเธอไม่ได้รุ่มร่าม ตรงกันข้ามออกจะโป๊โจรเหนือหน้ามั่งสา ชนิดที่เรียกว่าไม่เคยโป๊ขนาดนี้มาก่อนด้วยซ้ำ แต่ก็รู้ว่าไม่ใช่เวลาจะมาโต้เถียงเพื่อเอาชนะเขา ควรหาทางเอาตัวรอดไปจากสถานการณ์บ้าง นี่ให้ได้ก่อน

“ช่วยไม่ได้ คุณพูดไม่ชัดเอง”

“พูดอย่างนี้ แสดงว่าจะเบี่ยงใช้ไหม”

“เบี่ยงอะไร ฉันตื่นให้คุณดูแล้ว”

“ตื่นยัดเส้นยัดสายแบบนั้น เขาไม่เรียกว่าโจรหรือ เขาเรียกว่าเต้นแอโรบิก”

“บ้า...เหมือนกันที่ไหน ฉันคือสุดยอดของการเต้นอะโกโกเลยนะ”

กุสตาโบทำหน้าที่เหมือนเหนื่อยใจ และโบกมือไปมาราวกับไล่แมลง
ก่อนจะพูดว่า “ผมจะเชื่อถ้าคุณสลัดเสื้อตัวนอกออก”

“บ้า...คุณหน้ามืดเกินไปนะสิ”

“แปลว่าจะเชิดเงินผมโดยไม่ยอมทำตามเงื่อนไขใช่ไหม”

“ไม่ใช่สักหน่อย” นวินดาปฏิเสธพลางสอดสายสายตาหาประตู
ทางออก

“ถ้าอย่างนั้นก็ทำตามข้อตกลงซะดีๆ ไม่อย่างนั้นจะหาผมไม่เตือน
ไม่ได้นะ”

นวินดาคิดหาทางหนีที่ไล่แล้วพูดว่า “เออละ...ฉันจะเต้นอย่างคุณว่า
ก็ได้ แต่มีข้อแม้อย่างหนึ่ง”

กุสตาโบหัวเราะ “ผมไม่คิดว่าสถานะอย่างคุณจะมีอำนาจต่อรองได้”

“นี่คุณไม่คิดจะช่วยให้เราผ่านสถานการณ์นี้ไปได้ง่ายๆ หรือ”

“ก็ได้...ว่ามา”

“คุณต้องปิดไฟแล้วไปรอฉันในห้องนอน เมื่อฉันบอกว่าพร้อมแล้ว
ค่อยเปิดไฟ ตกลงไหม”

“แล้วคุณจะให้ผ้าเตรียมพร้อมสำหรับโชว์เลยหรือเปล่า”

นวินดาแหม่มริมฝีปาก ใบหน้าแดงก่ำ “ใช่...คุณเข้าใจไม่ผิดหรอก”

“ตกลง ผมอดใจรอไม่ไหวแล้ว”

นวินดาไม่รู้ว่าเขาแกล้งหรือพูดจริง แต่เมื่อสิ้นเสียงเขาไฟก็ดับทันที

“คุณอยู่ที่ไหนนะ” นวินดาแสร้งร้องเรียกเขา แต่ทุกอย่างเงียบกริบ

เธอคิดว่าเขาคงเข้าไปรอในห้องนอนเรียบร้อยแล้ว จึงไม่ได้ยินเสียง
เธอ หรือไม่เขาก็อาจแกล้งไม่ตอบ เธอไม่เฉลียวใจสักนิดว่าเหตุการณ์จะ
กลับตาลปัตรเป็นหนึ่งคนละม้วน...

๕

นวินดารอจนมั่นใจว่าทุกอย่างเจียบกริบ หรืออีกนัยหนึ่งคือรอจนมั่นใจว่ากุस्ताโบเข้าไปในห้องนอนแล้ว เธอจึงค่อยๆ ย่องไปทางประตูทางออกซึ่งเล็งไว้ แต่ทันทีที่จับลูกบิดประตูก็ใจหายวาบ เมื่อมีมือหนึ่งซ้อนทับมือเธอ พร้อมเสียงกระซิบดังขึ้น

“จะไปไหน นี่ไม่ใช่ทางเข้าห้องนอนไม่ใช่หรือ หรือว่าคุณจำผิด”

สวรรค์ช่วย...เขามายืนแอบข้างประตูราวกับนกรู้

ไฟสว่างฟุ้งเมื่อกุस्ताโบกดสวิตช์ไฟ นวินดาขมแขยๆ พยายามสับัดมือออก ทว่าเขากลับบีบมือเธอแน่นราวกับเกลี้ยงปลางพูดว่า

“คุณลูกไม้เยอะไปแล้วหนึ่ง ลูกเล่นแพรวพราวอย่างนี้ เห็นทีผมคงไวใจคุณไม่ได้อีกแล้ว”

“ได้นะคะ” นวินดารีบยืนยัน

“ได้เธอ...ได้อย่างนี้หรือเปล่า”

กุस्ताโบกระตุกแขนนวินดาเข้าหาตัว ก่อนจะโน้มศีรษะลงจูบ เธอเบือนหน้าหนี แม้เขาพยายามจะจูบอย่างไรก็ไม่เป็นผล เขารวบมือแน่นทั้ง

สองข้างโพล่ไว้ด้านหลังด้วยมือข้างหนึ่ง มืออีกข้างบีบปลายหางเพื่อบังคับให้เธอรับจูบเขา นวินดาส่งเสียงอื้ออึงประทุ้ง ตามด้วยการกระแทกเท้าเขา

กุสตาโบไม่เจ็บแต่รำคาญ เขานิ้วหน้า ผละออกห่าง และมองหน้าเธอ เขายังไม่เคยเจอผู้หญิงคนไหนฤทธิ์มากเท่าแม่สาวลูกไฟคนนี้มาก่อน

“หนึ่ง...ถึงคุณจะพยายังไง ก็ไม่ทำให้คุณหนีฉันนี้ไปได้หรอกนะ”

“คืนนี้น้ำอะไร” นวินดาตวาด ทั้งที่ใจสั่น...เธอจะโทษใครได้นอกจากตัวเอง เพราะไวใจคนแปลกหน้าเกินไป

“คุณต้องเป็นของผม ชัดหรือยัง คุณคงไม่ถึงกับเชื่อจนคิดว่าจะมีใครจ่ายตังแสนสองแสนเพื่อให้มาเดินโชว์เฉยๆ ถ้าคิดแบบนั้นก็ไร้เดียงสาเกินไปแล้ว ไม่สมควรอยู่ในโลกของสาวกลางคืนหรอก”

นวินดาหน้าเสีย คิดสิ...คิด เธอต้องผ่านสถานการณ์เลวร้ายนี้ไปได้...นางเอกนิยายที่เธอเคยอ่านพยายามเอาตัวรอดอย่างไรนะ

“คุณก็หน้าตาดีอยู่หรอกนะ ทำไมไม่ไปหาผู้หญิงคนอื่นที่เขาเต็มใจแบ่ให้คุณ”

“จะบอกว่าคุณไม่เต็มใจอย่างนั้นหรือ”

“แน่สิ เราไม่รู้จักกันมาก่อน จะให้เต็มใจได้ยังไง”

“ผู้หญิงนักเต้นอย่างคุณเลือกได้ด้วยหรือว่าจะนอนหรือไม่นอนกับใคร ผมคิดว่าคุณจะยอมนอนกับใครก็ได้ที่ให้เงิน เพื่อเอาไปใช้ให้บรรล่วัตถุประสงค์เร็วๆ ซะอีก”

เพียะ!

กุสตาโบหน้าหันตามแรงตบ เขากัดฟันพูดว่า “ในโลกที่ผมมาจากมา ถ้าใครใช้กำลัง รู้ไหมว่าจะถูกลงโทษยังไง”

นวินดาหน้าเสีย แต่ยังเชิดหน้า “ก็คุณปากเสียก่อน”

ผู้กำกับหนุ่มกัดฟันแน่น และพูดตลอดไฟฟันว่า “ผมจะยอมให้คุณลามปามแค่ครั้งนี้ครั้งเดียว ถ้ามีครั้งที่สอง รับรองว่าผมไม่ปล่อยคุณแน่”

“ไม่ต้องรอถึงครั้งที่สองหรอก จัดการตอนนี้เลย คุณมันพวก

เผด็จการอยู่แล้วนี่” นวินดาพูดแล้วชักโดนครึ่งปากครึ่งจมูกเขาเต็มๆ ก่อนจะดิ้นหลุกหลักเมื่อเขากระชากไปจับอีกรอบ

คราวนี้กุस्ताโบตั้งใจจับนานกว่าเดิมราวกับแกล้งนวินดา เขาบีบปลายหางเธออย่างไ้มั้ยังมือเมื่อเธอเบือนหน้าหนี ก่อนจะขบริมฝีปากนุ่มอย่างต้องการแกล้ง นวินดาร้องเกมสบทแต่กุस्ताโบไม่นำพา เขายังจับอย่างตูดตึ่ม เวลาผ่านไปครู่ใหญ่ ผู้กำกับหนุ่มก็ผละออกก่อนก้มมองหน้าเธอ หายใจหอบกระชั้นพอกๆ กับเจ้าของร่างบอบบางในอ้อมแขน

“ผมมีอะไรน่ารังเกียจเธอหนึ่ง ทำไมคุณถึงนอนด้วยไม่ได้”

นวินดาหน้าแดงก่ำ “มันไม่ใช่เรื่องน่ารังเกียจหรือไม่น่ารังเกียจ แต่เป็นเพราะเราไม่รู้จักกัน” เธอตอบทั้งที่ยังหอบ กุस्ताโบทำให้เธอรู้สึกไม่ต่างกับการวิ่งมาราธอนมาหลายชั่วโมง

“คุณทำความรู้จักกับผมได้...แต่ความจริงเราก็รู้จักกันแล้วนี่”

“แต่ไม่ใช่รู้จักบ๊อบกันอนด้วยกันทันที” นวินดาโต้

“คุณต้องใช้เวลาในการทำความรู้จักกับลูกค้านานแค่ไหนถึงจะยอมขึ้นเตียงด้วย”

นวินดาสะกดจิตสะกดใจไม่ให้ชักหน้าเขาอีกรอบ เธอพยายามท่องไว้ว่าเขาไม่ผิด เพราะเขาคิดว่าเธอเป็นสาวอะโกโกจริงๆ ถึงได้ถามแบบนี้ เธอผิดเองที่แสดงละครสมบทบาทเกินไป...นวินดาอดชมตัวเองไม่ได้

“ต้องคุ้นเคยกัน” นวินดาตอบ

“ถ้าอย่างนั้นเรามาทำความคุ้นเคยกันตั้งแต่ตอนนี้ดีไหม”

“ยังไง...”

นวินดายังพูดไม่ทันจบ กุस्ताโบก็กอดเธอก่อนจะอุ้มราวกับเป็นวัตถุไม่มีน้ำหนักและพาตรงไปยังโซฟาเบด แล้วทุ้มตัวลงบนโซฟานานุ่มพร้อมกัน นวินดาพูดไม่ออก จะว่าจุกก็ไม่เชิง ด้วยรู้สึกกลัวระคนประหม่า เธอจึงปล่อยให้เขาโรมรันพันตูดอยู่ครู่ใหญ่ จนมั่นใจว่าเขาตายใจเมื่อเสียด้าส่วนใหญ่หลุดจากกาย จึงค่อยๆ ยื่นมือไปคว้าแขนบนโต๊ะข้างโซฟามา

ทุบท้ายทอยเขา แล้วฟาดซ้ำอย่างไม่ยั้งมือ

“หนึ่งแน่ใจหรือว่าจะไม่ไปกินอะไรข้างนอกด้วยกัน”

เสาวรสถามพลางมองเพื่อนด้วยแวตตาที่เต็มไปด้วยคำถาม เนื่องจาก นวินดาทำท่าทางแปลกๆ ตั้งแต่กลับจากเที่ยวกลางคืนเมื่อสองคืนก่อน โดยเอาแต่เก็บตัวเงียบอยู่ในบ้าน ตกกลางคืนเพื่อนๆ ชวนไปย่ำราตรีก็ไม่ยอมไป อ้างว่าอยากดูโทรทัศน์อยู่ที่บ้านมากกว่า

“ไปเถอะ ฉันจะกินข้าวที่บ้าน อยากดูทีวีด้วย”

ความจริงนวินดาอยากดูว่ามีข่าวนักท่องเที่ยวยาวต่างชาติถูกทำร้าย ร่างกายที่ภูเก็บบ้างหรือไม่ เธอหมายถึงชาวต่างชาติที่หน้าตาเหมือนกุสตาโบ ถ้ามีก็แสดงว่าเขาไปแจ้งความ ดังนั้นเธอต้องกบดาน แต่เท่าที่ดูข่าวมาสองวัน นับว่ายังโชคดีเพราะไม่มีข่าวนั้น

“แกเป็นอะไรหนึ่ง มาภูเก็บบ้างที่ แทนที่จะออกไปสนุกสนานกับเพื่อนๆ กลับมานั่งหง่าวเผ้าทีวี” อภิญาชวน

“น่า...แกอย่ามาเสียอารมณ์กับฉันเลย จะไปเที่ยวก็ไปเถอะ”

“จะว่าไม่มีเงินก็ไม่น่าใช่ เพราะได้เงินพนันจากพวกฉันไปหลายบาท” อีกคนแสดงความเห็น

“หยุดตั้งข้อสังเกตกันได้แล้ว ไปเถอะ...แม่แกทั้งหลาย ถ้าบ้าแกไม่ทำอาหารให้กิน ฉันก็ไปหาอะไรกินแถวนี้...ก็แค่นั้น” ป้าที่นวินดาพูดถึงคือแม่บ้านของที่นี่

“ถ้าอย่างนั้นเจอกันตอนเย็น หวังว่าคืนนี้แกคงออกไปท่องเที่ยวกับพวกเรา” อภิญาสรุป

นวินดาพยักหน้าหงึกๆ เธอนั่งดูข่าวอีกพักใหญ่จึงเดินไปดูอาหารในครัว เมื่อไม่เห็นแม่บ้านเตรียมอะไรไว้ให้ก็เดินขึ้นบ้าน ตั้งใจจะอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อไปหาอาหารกินข้างนอก

ระหว่างอาบน้ำภาพเหตุการณ์เมื่อสองคืนก่อนก็ผุดขึ้นมาในความ

ทรงจำ นวินดาพอกสบูตามเนื้อตัวแรงๆ หวังให้ช่วยขับไล่ประสบการณ์อันเลวร้ายออกไป เธอไวใจคนแปลกหน้ามากเกินไป อะไรตลใจให้เธอกล้าตามเขาไปถึงในห้องพัก ถึงตอนนี้เธอก็ยังหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ เพราะเงินสองแสนหรือ...ก็อาจเป็นเหตุผลนั้น ตอนนี้เธอนึกเหตุผลอื่นไม่ออกจริงๆ

หลังจากใช้แจกันทุบท้ายทอยเขาตามด้วยตีซ้ำ ภาพที่ติดตาคือเลือดอาบศีรษะ เธอไม่ได้รอดูผล แต่รีบสวมเสื้อผ้า หวยเงินสดทั้งหมดที่อยู่ในกระเป๋าเสื้อของเขาแล้ววิ่งแจ้นออกมา นวินดาจำได้ว่าแขกในโรงแรมพากันมองเธอวิ่งทำหน้าเล็กลักเข้าไปในลิฟต์ สภาพเธอคงดูไม่ได้ ผมงกระเซอะกระเซิง และหน้าตาคงดูแย่มากๆ บรรดาแขกหญิงชายในโรงแรมถึงมองเธอด้วยความสนใจอย่างเปิดเผย ทว่าไม่มีใครคิดจะถามว่าเป็นอะไร ก็ดีเหมือนกัน...เพราะถ้าใครถามจริง เธอก็ไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร

นวินดาแข่งชักหักกระดูกเขา แต่ก็หวังว่าเขาคงไม่เป็นอะไรมาก

ช่างเขาส...จะเป็นอะไรก็เป็นเรื่องของเขา อยากคิดไม่ดีกับเธอก่อนทำไม นวินดาหาเหตุผลมาเข้าข้างตัวเองแล้วเดินออกจากห้องน้ำโดยมีผ้าขนหนูผืนเดียวพันกาย และเดินไปดูเงินที่เธอหยิบมา

ห้าพัน...ไม่อยากจะเชื่อว่าเขาพกเงินสดติดตัวมากมายขนาดนี้

นวินดาขมวดคิ้วมุ่นเมื่อพบว่าหลังพับธนบัตรมีนามบัตรพิมพ์ด้วยภาษาสเปน แม้เธอจะไม่สันหัดเรื่องภาษานั้น แต่ก็พอรู้บ้าง เพราะได้เรียนในโรงเรียน

เธอพลิกอ่านอีกด้าน...คราวนี้เป็นภาษาอังกฤษ นวินดารีบพิมพ์ชื่อกับนามสกุลเขาลงในคอมพิวเตอร์แมคบุ๊กที่ตนพกติดตัวมา แล้วประวัติรูปถ่าย และผลงานหลายสิบหน้าก็ปรากฏขึ้นบนเว็บไซต์กูเกิล หลังจากอ่านอย่างรวดเร็วเธอก็อึ้งระคนตกใจ เมื่อพบว่าเขาไม่ได้โกหก

ผู้ชายคนนั้นเป็นคนดังจริงๆ เขาเป็นผู้กำกับภาพยนตร์ชื่อดัง มี

ธุรกิจสิ่งพิมพ์ และทำงานด้านบันเทิงมากมาย โดยมีสำนักงานตั้งอยู่ในหกประเทศ

กุस्ताโบ เนียโต โรอา ผู้กำกับภาพยนตร์และนักธุรกิจ สถานภาพโสด เกิดวันที่ ๓ เมษายน ประเทศโคลอมเบีย มีผลงานด้านการกำกับและอำนวยการสร้างภาพยนตร์มากมาย เรื่องที่สร้างชื่อให้เขามากที่สุดคือ *Entre Sbanas* ซึ่งเขาเขียนบทเอง นอกจากถ่ายทำในประเทศโคลอมเบียแล้ว เขายังนำบทภาพยนตร์เรื่องเดียวกันนี้ไปถ่ายทำในประเทศบราซิล โดยให้นักแสดงชายหญิงที่ตั้งที่สุดของบราซิลในขณะนั้นร่วมแสดงด้วย และเปลี่ยนชื่อเรื่องเป็น *Entre Lenis* แล้วก็ดังเป็นพลุแตก สร้างชื่อให้เขามากขึ้น

ปัจจุบันชายหนุ่มใช้ชีวิตส่วนใหญ่ออยู่ที่บราซิล โคลอมเบีย และอเมริกา ไปทำงานช่วงสั้นๆ ตามประเทศต่างๆ ที่มีสำนักงานของเขาตั้งอยู่

นอกจากนี้ยังมีบทความเกี่ยวกับความเป็นเพลย์บอยของเขา ดูเหมือนเขาใช้คู่ดวงเปลือง โดยเปลี่ยนผู้หญิงไม่ซ้ำหน้า ส่วนใหญ่เป็นนักแสดงหรือนางแบบ

นวนิยายลึกลับที่ลึกลับภาษาอื่นเขาในวัยยู่บ ส่วนใหญ่เป็นภาษาสเปนหรือภาษาโปรตุเกสซึ่งเธอไม่ถนัดเท่ากับภาษาอังกฤษ จึงได้แต่ลึกลับดูภาพเขา

ใบหน้าหล่อเหลาดูแข็งแกร่งราวดูต้นเมื่อเขาอยู่บนเวที เขาสวมชุดทักซิโดดูสมาร์ตแต่เคร่งขรึม เหมือนมุ่งมั่นกับเป้าหมาย นวนิยายดัดแปลงพิศดูใบหน้าเขา คือนั่นเธอแม้แต่คิดหาวิธีเอาตัวรอดจากสถานการณ์ชวนตกใจ จึงไม่ได้พิศดูใบหน้าเขาอย่างถึถ้วน เพิ่งมีโอกาสมองเขาเต็มตาในตอนนี่เอง

กุस्ताโบมีผมยาวหยักศก ตาคมซึ่งราวกับตาผู้หญิง ขนตาวาวออนและดกหนาเป็นแพ เธอคิดว่าสามารถตั้งไม้ขีดไฟได้เลยทีเดียว จมูกโด่งได้รูป รับกับริมฝีปากแดงระเรื่อเป็นรูปกระจับดังริมฝีปากอิสตรี

ใช่...เธอยอมรับว่าเขาเป็นผู้ชายหล่อเหลาหาตัวจับยากจริงๆ ถ้ามีใครบอกว่านอกจากเขาเป็นผู้กำกับภาพยนตร์และนักธุรกิจแล้วยังเป็นนักแสดงด้วย เธอจะไม่สงสัยเลย

เพียงพบสบตากันในบาร์คืนนั้นวินาทีหัวใจเต้นแรงแล้ว วันนั้นเหมือนหัวใจจะเต้นแรงยิ่งกว่า...เธอคงบ้าผู้ชายหล่อเทไปแล้วจริงๆ

กุस्ताโบหวังว่าโลกจะกลมอีกสักครั้ง ยามนี้เขาต้องการปาฏิหาริย์เหลือเกิน อยากสั่งสอนเธอ...ผู้หญิงที่เต็มไปด้วยเล่ห์เพทุบายและพิษสง เขาสัญญากับตัวเองว่าถ้าได้พบเธออีกครั้งจะสั่งสอนเธอให้หนัก ไม่ปล่อยให้หลุดรอดเป็นครั้งที่สอง หนนี้เขาจะระมัดระวังตัวให้มาก และไม่หลงกลเธออีก

แค่โดนเธอทุบศีรษะเหมือนปลาถูกทุบกี้ดูแย่ เหมือนโดนหมิ่นศักดิ์ศรีอยู่แล้ว ยังถูกฉกฉวยบัตรเครดิตกับเงินสดไปอีก เธอลบเหลี่ยมเขามากเกินไป

แม่แมวขโมย...เขาไม่น่าไวใจเธอ

หลังจากรู้สึกตัวแล้วเห็นเลือดกบแผลท้ายทอย กุस्ताโบก็ไปคลินิกให้หมอทำแผล ตอนนั้นจึงรู้ว่าเงินสดหายไปห้าพันบาท เขากลับมาสสำรวจข้าวของอย่างละเอียดอีกครั้ง จึงพบว่าบัตรเครดิตหายไปหนึ่งใบ กุस्ताโบไม่ได้แจ้งความ ได้แต่โทร. ไปอายัดบัตร และไม่พบว่ามีกรรุดบัตรแต่อย่างใด

ไม่รู้ว่าอะไรโหดใจให้เขาไม่แจ้งความ นั่นสิ...ถ้าเล่าให้ใครฟังก็อาจถูกหาว่า 'โง่' เสียรู้แล้วยัง 'โง่ برم' ไม่เอาเรื่องเอาราวอีก ความจริงเขาอยากเอาเรื่อง แต่อยากจัดการตามวิธีของตนมากกว่า และเขาเชื่อว่า Every dog has his day หมายถึงทุกคนย่อมมีโอกาส ครั้งนี้แพ้ครั้งหน้าก็สามารถแก้ตัวใหม่ได้ เทียบกับสุภาษิตไทยได้ว่า วันพระไม่มีหนเดียว วันถัดมาเขาจึงไปที่บาร์แห่งนั้นอีกครั้ง แต่ไม่พบเด็กสาวกลุ่มนั้นอีก

ผู้จัดการร้านบอกว่าเด็กสาวสองคนทำพนันขันต่อ เล่นเพลงๆ ด้วยการ
ปลอมตัวเป็นสาวอะโกโก ใครได้เงินจากลูกคำถึงห้าพันบาทก่อนเป็นฝ่าย
ชนะ

วินาทีนั้นเขาถึงบางอ้อว่าถูกเธอปั่นหัว เพราะเธอไม่ใช่สาวนักเต้น
แต่เป็นเพียงเด็กใจแตกมาหาอะไรทำสนุกๆ เขายอมรับว่าเธอสมบทบาท
ได้แนบเนียนมาก โดยเฉพาะท่าเต้นยั่วผู้ชาย หรือยอมให้ลูกคำชาวต่างชาติ
ล่วงเกินตอนสอดธนบัตรไว้ในหว่างอก

บางทีการรู้ว่าเธอเป็นเด็กใจแตกแทนที่จะเป็นสาวนักเต้น อาจทำให้
เขาไม่อยากแจ้งความเอาผิดเธอก็ได้ แต่ให้ตายเถอะ...การรู้อย่างนี้ยิ่งทำให้
เขายากยิ่งสอนเธอ คำที่บังอาจมาลบหลู่เข

กุตตาโบคิดอะไรไปเรื่อยเรื่อยและเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความแค้น
ใจ เขาเดินกลับไปยังร้านอาหารริมทะเลแห่งเดิม เพื่อเจอเธอคนนั้นอีก

ใช่...เขายากยิ่งโลกกลมอีกครั้ง

ดูเหมือนคำอธิษฐานของกุตตาโบได้ผล เพราะเขาเห็นเด็กสาวคน
เดิมยืนอยู่บนชายหาด ดูเหมือนเธอกำลังต่อรองอะไรบางอย่างกับคนให้
เช่าเจ็ตสกี เขาเดินไปยืนข้างหลังเธอโดยไม่ลังเล

“ขอลดหน่อยไม่ได้หรือคะ ยังไงเราก็เป็นคนไทยด้วยกัน น้า...ยี่สิบ
นาที่พันเดียวพอ”

“ไม่ได้หรอกหนู เดี่ยวนี้น้ำมันแพง เพิ่มให้ไปอีกสองร้อยเถอะ” คน
ให้เช่าเจ็ตสกีตอบ

“ถ้ายี่สิบนาที่พันสอง แล้วสามสิบนาที่เป็นเท่าไร”

นวินดาหันไปมองด้านหลังทันทีที่ได้ยินเสียงทุ้ม เธอตกใจก่อนจะ
หน้าแดงก่ำเมื่อเห็นโจทก์ยืนอยู่ในระยะเอื้อมมือคว้าได้ และบัดนี้เขาก็
เหนียวข้อมือเธอไว้ด้วย จะสะบัดมือหรือวิ่งหนีก็ไม่ถนัดเพราะเขาบีบแน่น
และชะรอยเขาจะเดาความคิดเธอได้ เพราะกระซิบข้างหูเธอว่า

“อย่าแม้แต่จะคิดหนีเด็ดขาด แม่จอมขโมย หนนี้ฉันเอาเธอตาย

แน่” กุสตาโบซุฟวางบิบมือนุ่มอีกคราจนเธอหนีวหน้า

เธอคงเจ็บ...แต่ช่างเถอะ เพราะนั่นคือสิ่งที่เขาต้องการ...เขาอยาก
สั่งสอนเธอ

นวนินดากลืนน้ำลายเอือกพลางดำตัวเองในใจ อยากซีเจ็ตสกีไม่เข้า
เรื่อง ทำให้มาเจอเหตุการณ์กลืนไม่เข้าคายไม่ออกแบบนี้ เธอหันไปพูดกับ
คนให้เช่าเจ็ตสกีทันที

“ช่วยด้วยค่ะ ฉันไม่รู้จักผู้ชายคนนี้ เขามาตั้งต่าว่าเป็นแฟนฉัน
ทั้งที่เราไม่รู้จักกัน ช่วยฉันด้วยนะคะ” เธอว่าพลางสับัดมือเป็นเชิงส่ง
สัญญาณให้คนให้เช่าเจ็ตสกีช่วยปลดมือเขาออกไปที

กุสตาโบซุฟชัก คนให้เช่าเจ็ตสกีก็ชะงักเหมือนกัน เขามองผู้ชาย
รูปร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่ข้างหลังนวนินดา เมื่อพิจารณาดูก็ไม่น่าใช้จนเลวแถว
หรือล่อกล่อก และไม่น่าจะเป็นพวกสืบทอดมงกุฎดังที่อีกฝ่ายว่า ตรงกัน
ข้ามฝ่ายชายหน้าตาทำทางดี ดูเป็นผู้ดีมีสกุลรสนชาติด้วยซ้ำ เขาจึงยืนมอง
สถานการณ์ตรงหน้านิ่งๆ และถามชายชาวต่างชาติว่า

“จริงหรือเปล่า คุณไม่รู้จักกันหรือ”

ผู้กำกับหนุ่มไม่ตอบ แต่หันไปกีดพันพูดกับนวนินดาว่า “ทำไมถึง
ชอบเล่นบ้างๆ ไปบอกเขาแบบนั้น เดี่ยวเขาก็เชื่อเรื่องแต่งของเธอจริงๆ
หรอก” จากนั้นก็หันไปพูดกับคนให้เช่าเจ็ตสกีว่า “ขอโทษนะครับ แฟนผม
ชอบเล่นพิเรนทร์ๆ แบบนี้เป็นประจำ เวลาองนอนหรือไม่พอใจก็ชอบบอกคน
อื่นว่าเราไม่ได้เป็นอะไรกัน เรากำลังทะเลาะกันอยู่นะครับ เธอโกรธผมเลย
หนีมาซีเจ็ตสกีคนเดียว ผมกำลังตามง้ออยู่ครับ สองวันก่อนเธอองผม
หาว่าเจ้าชู้ ไปเที่ยวกับผู้หญิงคนอื่น ทั้งที่ผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่ใครเลย แต่
เป็นน้องสาวแท้ๆ ของผม เธอคิดมากและซีหึงครับ ไม่หึงธรรมชาตินะ ชอบ
ใช้กำลังด้วย ไม่พอใจอะไรก็ฟาดผมหัวเบะทุกครั้ง นี่ยังมีหลักฐานที่
ท้ายทอยอยู่เลยครับ” กุสตาโบว่าพลางเอี้ยวตัวให้อีกฝ่ายดูผ้าก๊อชที่เปะ
อยู่บนท้ายทอย

นวินดาอ้าปากค้างเมื่อเห็นเขาแต่งเรื่องได้เป็นตุเป็นตะ เธอลูแก๋
โทสะจึงระเบิดอารมณ์ออกมา

“นี่พ่อคุณ ฉันควรตีหัวคุณให้เบาะจริงๆ ไซ้ใหม่ จะได้ปั้นเรื่อง
สมจริงมากกว่านี้”

“โถๆ หนูหัว แค่นี้ผมก็โดนเย็บไปหลายสิบเข็มแล้ว ขึ้นเบาะอย่างที่คุณ
คุณว่าจริงๆ คงต้องนอนโรงพยาบาลให้หมอหยอดน้ำข้าวต้ม ถึงตอนนั้น
คุณจะร้องให้ขี้มูกโป่ง ไม่มีคนคอยตามใจไม่รู้ด้วยนะ” แม้กุस्ताโบจะพูด
เล่น แต่ดวงตาวาววับเหมือนจะบอกเป็นนัยๆ ว่าจำรอยแผลจากฝีมือเธอ
ได้ และรอเอาคืนอยู่

“เชิญเลย...ฉันจะจุดประทัดดีใจเป็นคนแรก” นวินดาทำปากเก่งแต่
ชักแหงๆ

“คุณจะใจร้ายใจดำกับผมได้ลงคอหรือ”

“ใช่ ฉันไม่ได้เป็นอะไรกับคุณนี่”

“ใครว่า...ว่าที่สามิคุณนะ”

“บ้า...อย่ามาพูดซ้ำๆนะ เดี่ยวก็ตีหัวเบาะอีกรอบหรอก” นวินดาเริ่ม
เสียงแข็ง

คนให้เข้าเจตสิกถอนหายใจด้วยความโล่งอก เมื่อไม่ต้องเป็น
กรรมการห้ามบนเวที และดีใจที่ไม่หลงเชื่อเด็กสาวแล้วแต่ตั้งแต่แรก ไม่
เช่นนั้นเขาคงโดนข้อหาขู่เรื่องผัวเมียโดยไม่ตั้งใจ

“พวกคุณคืนดีกันได้ก็ดีแล้ว เป็นแฟนกันทะเลาะกันนานๆ ไม่ดี
หรอก เอาแค่พอกระช่มกระชวยก็พอ” เขาพูดแล้วบอกนวินดาว่า “พี่ฝรั่งก็
ดูรักน้องและดูแลน้องดี ไม่น่าคิดมากซีไหมโหไปเลย คนเป็นแฟนกัน ถ้าไม่
เชื่อใจกัน จะอยู่กันลำบากนะ”

นวินดาอ้าปากค้างก่อนหุบปากฉับ เมื่อเธอกลายเป็นคนถูกเทศนา
เธอหันไปมองคนยืนข้างหลังซึ่งบัดนี้ยิ้มกริ่ม

กุस्ताโบทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ ก่อนจะหันไปคุยกับคนให้เข้าเจตสิกไว้กับ

สนิทสนมกันมานาน

“ผมก็ว่าอย่างนั้นแหละ พี่เข้าใจผมที่สุดเลย บอกรักเธอตั้งหลายครั้ง แต่ก็ไม่เคยเชื่อใจผมเลย ว่าแต่...เจ็ตสกีสามสิบนาที่ เป็นเงินเท่าไรครับ”

“พันห้าครับ รวมคนซ้อนด้วยก็เป็นพันเจ็ด”

“ผมให้สองพันเลย แต่รบกวนช่วยเฝ้าของให้ผมหน่อย” กุสตาโบว่าพลางส่งกระเป๋าสตางค์กับแว่นกันแดดให้อีกฝ่าย

“ได้เลยครับ ยินดีมาก”

นวินตามองทั้งสองคนด้วยสีหน้าเลอหลอ ไม่เข้าใจว่าตัวเองตกกระไดพลอยโจนกลายเป็นคนซ้อนเจ็ตสกีไปตั้งแต่เมื่อไร ทั้งที่เธอตั้งใจมาเจรจาต่อรองราคากับคนให้เช่าเจ็ตสกีเพื่อเป็นคนขี่คนเดียว...ไม่มีตัวแถมด้วย

กุสตาโบทำท่าไม่รู้ไม่ชี้ เขารับเสื้อชูชีพจากคนให้เช่าเจ็ตสกีแล้วหันไปพูดกับคนทำหน้าว่า ส่งเสื้อชูชีพให้พลางบอกว่า “รับไปสิ ไม่อยากขี่เจ็ตสกีแล้วเหวอ”

“ไม่...คุณไม่อยู่ในโปรแกรม ฉันจะขี่คนเดียว”

“หนึ่ง...” เขากะชิบให้ได้ยินแค่สองคน “ถ้ายังพยศไม่เลือกเวลาครั้งนี้ฉันเล่นงานเธอถึงตายจริงๆ จำเรื่องที่เธอตีหัวฉันและขโมยเงินได้ไหม ฉันจะจับเธอส่งตำรวจ”

นวินดาหน้าเสีย เธอกระชิบเสียงเครียว่า “ฉันน่าจะตีหัวคุณให้เบะจริงๆ จะได้ไม่มีแรงมาขู่แบบนี้”

“ขึ้นก็ไปนอนคุกแทน...เลือกเอา” ผู้กำกับหนุ่มโด้หันคว้น

นวินดากัดริมฝีปาก และจำใจยื่นมือออกไปรับเสื้อชูชีพจากเขา เธออ้าปากค้างเมื่อเห็นเขาถอดเชื้ตกับกางเกงออก

“คุณจะทำเหวอ ถอดเสื้อผ้าขี่เจ็ตสกีนี้แหละ”

“เธอนั่นแหละไม่ปกติ ขี่เจ็ตสกีทั้งที่สวมเดรส ไม่ต้องห่วงเหวอ

ฉันสวมกางเกงว้ายน้ำอยู่”

นวนินดารีบผินหน้าหนีเมื่อเขาถอดกางเกงออกเหลือแค่กางเกงว้ายน้ำ แต่ยังเห็นผิวอ่อนบริเวณใต้ร่มผ้าว่าขาวผ่องแคไหน กล้ามหน้าอก ท้อง และแขนเป็นมัดเพียงไร

เมื่อกุस्ताโบสวมเสื้อชูชีพเรียบร้อยก็หันไปมองนวนินดา ซึ่งยังยืนถือเสื้อชูชีพโดยไม่ยอมสวม

“ฉันว่าคนที่แปลกจริงๆ คือเธอแล้วละ สวมกระโปรงเล่นเจ็ตสกีได้ยังไง”

“ใครบอก ฉันสวมชุดว้ายน้ำอยู่ข้างในเหมือนกัน”

“ถ้าอย่างนั้นเธอก็กลัวฉัน ถึงไม่กล้าถอด”

“เรื่องอะไรฉันต้องกลัวคุณ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ถอดชุดเดรสได้แล้ว เธอไม่ควรเสียเวลาไปมากกว่านี้ แดดเริ่มอ่อนแสงลงเรื่อยๆ แล้ว”

เมื่อเห็นเขาไม่มีทีท่าว่าสนใจ โดยมองตรงไปยังทะเล พลังคุยกับคนให้เข้าเจ็ตสกี นวนินดาจึงรีบถอดชุดเดรสออกจนเหลือเพียงบิกินี และสวมเสื้อชูชีพอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ส่งชุดเดรสกับข้าวของอย่างอื่นให้คนให้เข้าเจ็ตสกี

“ฝากด้วยนะคะ”

“ครับ”

กุस्ताโบถือวิสาสะกระตุกมือนินดามากุมไว้และจูบไปยังเจ็ตสกี รอคนให้เข้าเจ็ตสกีสาริตการใช้อุปกรณ์ แล้วเขาก็ขึ้นนั่งโดยมีนวนินดาซ้อนท้ายในจังหวะไล่เลี่ยกัน

“กอดเอวฉันแน่นๆ นะ เกิดตกลงไปจะหาว่าไม่เตือน”

นวนินดาเกาะเอวเขาแน่นขึ้น แต่ก็ยังนั่งห่างอยู่ดี จนกุस्ताโบเริ่มซีจวิตเฉยียนออกห่างจากฝั่ง เธอจึงรีบขยับชิดแผ่นหลังเขา และกอดเอวแน่นพลงกรีดสลับไวยวายนั่น

“เบาๆ น้อยๆ คุณจะทำให้ฉันหัวใจวายนะ”

กุस्ताโบหัวเราะ ดีใจที่ได้แก้งเธอ เขาชี้ฉวัดเฉวียนอีกครู่ใหญ่ และพ่อนังหวะซาลงเพราะสงสารอีกฝ่าย จากนั้นก็ตะโกนแข่งกับเสียงคลื่นลมว่า “ทำไมถึงหนีฉัน”

“ก็คุณทำให้ฉันตกใจ” นวินดาตะโกนตอบแข่งกับเสียงคลื่นลม

“เธอเป็นสาวนักเต้นไม่ใช่เหรอ เรื่องแค่นั้นไม่น่าขี้ตื่น” กุस्ताโบลองเชิง ด้วยอยากรู้ว่าเธอจะโกหกเขาอีกนานแค่ไหน

“ไม่รู้ละ คุณทำให้ฉันตกใจนี่”

“เธอยังติดหนี้ฉัน คงไม่คิดว่าฉันจะยกหนี้ให้ง่ายๆ นะ”

“คุณก็ยังค้างฉันหนึ่งแสน แต่ไม่ต้องคืนฉันหรอก ถือว่าเจ้ากันไปก็แล้วกัน”

“หัวหมอมจริงๆ ขี้ขโมยแล้วยังหัวหมออีก”

“นี่คุณ”

“เธอขโมยเงินฉันห้าพัน แล้วยังเอาบัตรเครดิตไปด้วย” กุस्ताโบตะโกนต่อ

“ฉันเอาบัตรเครดิตคุณมาเมื่อไหร่มีทราบ เงินสดนะใช้...ฉันไม่ถึงเงินฉันทวยมาจริงๆ แต่ไม่ได้เอาบัตรเครดิตมา”

นวินดาพูดราวกับเงินของเขาเป็นของสาธารณะ ใครๆ ก็หยิบฉวยได้ง่ายๆ กุस्ताโบถอนหายใจอย่างอ่อนใจ

“เธอเอาไปหนึ่ง...เธอเอาไปพร้อมกับเงินสด”

“เงินห้าพัน...เดี๋ยวฉันคืนคุณ แต่ไม่ได้เอาบัตรเครดิตมาจริงๆ”

“แล้วมันหายไปได้อย่างไร”

“ฉันจะไปรู้เหรอ คุณอาจทำลายที่ไหนสักแห่งระหว่างที่กำลังจิบสาวอะโกโกอยู่ก็ได้”

“ฉันไม่เคยจิบสาวอะโกโกที่ไหน นอกจากเธอคนเดียว”

เจอไม่นั้นนวินดาก็อึ้ง เธอถอนหายใจแล้วย้ำว่า “เดี๋ยวฉันคืนเงิน

ห้าพันให้คุณ แต่ฉันไม่ได้เอาบัตรเครดิตมา จะให้หาที่ไหนมาคืนคุณ”

“ฉันขอบอกอะไรเธออย่างนะ บัตรเครดิตใบนั้นฉันเพิ่งใช้กดเงินให้เธอ ก่อนรู้จักเธอมันยังอยู่ แต่เพิ่งมาหายหลังจากเธอหายตัวไป”

“นี่คุณไม่เชื่อหรือว่าฉันไม่ได้เอามา”

“เธอขโมยเงินห้าพันไปแล้ว นับประสาอะไรกับแค่บัตรเครดิต”

“มันต้องหายในห้องคุณนั่นแหละ”

“ไม่เห็นมีนี่ เธอไปหาให้สิ” กุस्ताโบตะล่อม พยายามหลอกล่อให้นวินดาติดกับ

นวินดากัดริมฝีปากแน่น ทำไมเธอต้องช่วยข้าช่วยซ้อนแบบนี้

“ในเมื่อมันหายไปแล้ว คุณอย่าได้ทำอะไรแล้วค่อยทำบัตรใหม่”

“อย่าได้แล้วจะเอาเงินที่ไหนใช้”

“ก็คุณบอกเองว่ามีบัตรเอทีเอ็มหลายใบ”

“แต่ใบนั้นเงินเยอะที่สุด บัตรเครดิตใบอื่นก็มัวงเงินไม่พอ” กุस्ताโบโกหกหน้าตาเฉย มองคลิ่นเบี่ยงหน้าอย่างขำขัน

นวินดาทำหน้ายุ่ง “ถ้าอย่างนั้นฉันคืนเงินให้คุณหมดเลยก็ได้ ถ้าได้เงินก้อนนี้คุณคงไม่ลำบากใช้ไหม”

กุस्ताโบอึ้ง ใจอ่อนชั่ววูบเมื่อได้เห็นว่านวินดาไม่ใจร้ายจนเกินไป แต่ยังมีน้ำใจ เขาตัดสินใจเดินหน้าลงใจต่อ

“เธอจะคืนเงินให้ฉันหมด แล้วไม่จำเป็นต้องใช้เงินก้อนนั้นหรือ”

“ก็...ความจริงฉันตั้งใจว่าจะใช้เงินก้อนนั้นไปเรียนซัมเมอร์ที่เม็กซิโก แต่ไม่เป็นไร...ฉันเปลี่ยนใจไม่ไปแล้วก็ได้”

คลื่นชดมาพอดี ทำให้กุस्ताโบได้ยืนไม่ถนัด เขาถามย่ำว่า “เธอว่าอะไรนะ ฉันไม่ได้ยิน”

“ฉันบอกว่าตั้งใจจะนำเงินก้อนนั้นไปเรียนซัมเมอร์ที่อเมริกา แต่ไม่เป็นไร...ไม่ไปเรียนแล้วก็ได้”

กุस्ताโบอึ้งอีกครา “แล้วถ้าฉันบอกว่า ถึงเธอคืนก็ไม่มีผลกับข้อ

ตกลงละ เพราะยังงั้นก็จะเดินหน้าตามเงื่อนไขเดิม”

“คุณหมายถึงอะไร”

“ฉันหมายความว่า ฉันอยากนอนกับเธอ” กุस्ताโบบอกตรงๆ

เขาคิดว่าเธอเป็นเด็กสาวใจแตก ถ้าเพิ่มเขาเข้าไปในทำเนียบผู้ชายของเธออีกคน ก็คงไม่มีอะไรแตกต่าง เขาชอบเธอมาก และมั่นใจว่าเธอคงคิดอะไรกับเขาบ้าง ไม่อย่างนั้นคงไม่ยอมขึ้นไปบนห้องพักด้วย อีกอย่างเธอบอกว่าอายุสิบเก้า เพราะฉะนั้นอายุเธอจึงเลยคำว่าผู้เยาว์แล้ว

วินาทีนี้ดูเหมือนว่ากุस्ताโบจะจงใจลืมความตั้งใจเดิมเสียสิ้น ลืมว่าจะสืบหาอายุที่แท้จริงของนวินดาจากบัตรประชาชน ด้วยใบหน้าเยาว์วัยกว่าจะอายุสิบเก้าปีตามที่เธอบอก

นวินดาฟังคำตอบแล้วอึ้ง “ทำไมคุณถึงรู้สึกอย่างนั้น ฉันเชื่อว่าผู้ชายอย่างคุณย่อมมีผู้หญิงอยากมีอะไรด้วยนับไม่ถ้วน ทำไมคุณถึงเลือกฉัน”

“ก็บอกแล้วว่าฉันชอบเธอ ฤกษ์ชะตา บางทีโชคชะตาอาจเล่นตลกมั้ง”

“คุณจะอยู่เมืองไทยอีกกี่วัน” นวินดาเปลี่ยนเรื่อง

“อาทิตย์หนึ่ง แล้วเธอละ อยู่ภูเก็ตใช่ไหม” กุस्ताโบไม่อยากถามชอกแซกเรื่องส่วนตัวของนวินดานัก บางทีอาจเป็นเพราะเขาไม่ต้องการผูกมัดกับเธอนอกจากความสัมพันธ์ทางกาย

“เปล่าค่ะ ฉันมาจากกรุงเทพฯ”

“แล้วเธอจะอยู่ภูเก็ตกี่วัน”

“อีกสี่วันค่ะ”

“ย้ายมาอยู่ด้วยกันไหม”

“อะไรนะ” นวินดาอึ้งเมื่อถูกชวนดื้อๆ

“เธอบอกว่าอยากไปเรียนซัมเมอร์ต่างประเทศ ฉันยินดีส่งเธอเรียน ใช้เงินเท่าไรก็ได้ตามที่ต้องการ ขอแค่มาใช้เวลาในวันหยุดที่เหลือกับฉัน”

กุस्ताโบทั้งหลอกหล่อทั้งเกลี้ยกล่อม เป็นครั้งแรกที่เขาใช้ประสบ-

การณโชนโกชนกว่าและเหนือขึ้นกว่าทำสิ่งที่เรียกว่า ‘หวานล่อม’ เพื่อให้เด็กสาวคนหนึ่งยอมนอนด้วย ทั้งที่ในอดีตเขาไม่เคยประสบปัญหาขึ้นมาก่อน ตรงกันข้ามมีแต่พยายามวิ่งหนีผู้หญิงทั้งสาวและไม่สาวที่พยายามไล่จับเขา

“ถ้าฉันบอกว่าห้าแสน...”

กุสตาโบอึ้ง ก่อนจะตอบว่า “เธอเสนอตัวเลขที่ทำให้ฉันอึ้งได้เสมอ” เขาตอบท้ายด้วยเสียงหัวเราะ “ตกลง...ห้าแสนก็ห้าแสน หวังว่าคราวนี้คงไม่ตลกตึกอีกนะ”

นวนิดาสำลักน้ำลาย “ฉันพูดเล่น ไม่เอาหรอก ไม่เคยคิดจะขายตัวเองกิน”

“ทำไมมองเป็นเรื่องซื้อขาย ทำไมไม่มองว่าการได้ใช้เวลาดีๆ กับใครสักคนที่เรารู้สึกดีด้วย มีคุณค่าและเป็นประสบการณ์ที่น่าจดจำ ฉันสัญญาว่าจะทำให้ช่วงเวลาที่เราอยู่ด้วยกันเป็นประสบการณ์ที่เธอลืมไม่ลง”

นวนิดาไตรตรองแล้วพูดว่า “ถ้าฉันตกลง คุณจะหาเงินจากไหนมาให้ ในเมื่อคุณบอกว่าทำบัตรเครดิตหาย และเป็นบัตรที่มีวงเงินมากที่สุดด้วย”

กุสตาโบหัวเราะ “ไม่ต้องห่วง ฉันมีวิธี แค่ออกรับปาก รับรองว่ามากกว่าห้าแสนฉันก็หามาให้ได้”

นวนิดาอึ้ง และคิดในใจว่า ‘ถ้าเขาไม่บ้า เราก็คงบ้า...บ้าที่คิดว่าข้อเสนอของเขายั่วยวนใจ’